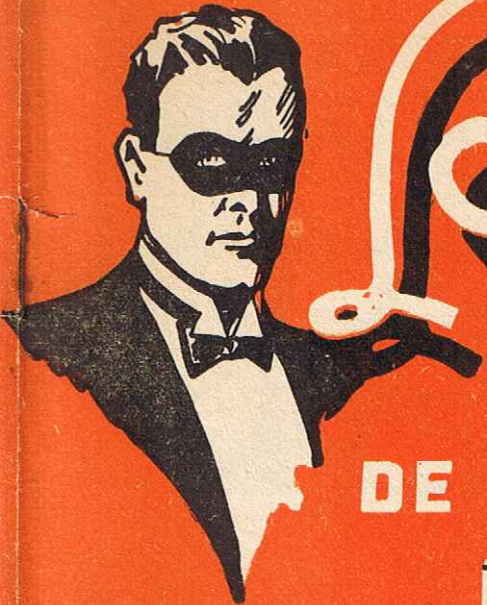

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Onderwereld van New-York

Nr 2194

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Onderwereld van New-York

Hoofdstuk I

DREIGBRIEVEN

John Raffles, de Grote Onbekende, Charles Brand, zijn onafscheidbare metgezel en James Henderson, zijn trouwe helper, vertoefden nog steeds in New York.

Naar Canada gereisd, alleen met het doel op de poolvos te jagen, was Raffles door toevallige omstandigheden in een reeks avonturen gewikkeld, die voorlopig nog geen einde schenen te ne-

men en die veel riskanter dreigden te worden dan de strijd tegen beren en wolven, want Raffles en zijn twee metgezellen hadden te doen gekregen met dieren in mensengedaanten, heel wat gevaarlijker dan de zoeven genoemde poolbewoner op vier benen. Het waren namelijk leden van een misdadigers genootschap, een bende, welke men reeds enige jaren verdelgd waande en die niet-

temin sedert enige tijd met hernieuwde stoutmoedigheid het hoofd scheen te hebben opgestoken.

Het was de bende « Het Kwade Oog »; aldus genoemd naar het kenteken, hetwelk de aanvoerder van deze schrikwekkende bende gebruikte, om zijn bevelen te ondertekenen, evenals de dreigbrieven, die thans opnieuw onrust en schrik in New York begonnen te verspreiden.

De politie was volkomen op de hoogte van de inrichting van dit genootschap. Zij wist dat er een chef aan het hoofd stond, die « De Moloch » werd bijgenaamd en die bekleed was met een onbeperkt gezag. Deze super-misdadiger beschikte over leven en dood van de leden, als voorzitter van de zogenaamde Raad van Zeven, een echte Bloedraad, wiens uitspraken onherroepelijk waren en die elke keer bijeen kwam, wanneer een der leden een of ander vergriep had begaan, zich verzet had tegen de reglementen, of, wat het ergste was, verraad had gepleegd, een misdaad die onveranderlijk met de dood werd gestraft.

Verder wisten de politieagenten, dat in het begin van het bestaan van het « Kwade Oog », niemand van de leden, zelfs niet van de Bloedraad, enig besef had wie de « Moloch » was. Het geheim werd echter tenslotte aan het licht gebracht door de man, wiens naam aan het begin van dit verhaal wordt genoemd, namelijk door Lord Edward Lister, alias John Raffles, de Londense gentleman-inbreker.

Er was een tweede Moloch opgestaan, niet minder wreed en sluw dan de eerste en even geheimzinnig, slechts aan zeer weinigen onder de bende bekend en opnieuw ontbrandde een felle strijd, die ten tweede male eindigde met een nederlaag van « Het Kwade Oog ».

En nu, een jaar later, juist toen Raffles, Brand en Henderson in het barre Noorden, in het uiterste uithoekje van Alaska jaagden, gaf de gevreesde bende wederom tekenen van leven en die tekenen waren zo duidelijk, dat er al spoedig niet meer gedacht mocht worden aan een zwakke imitatie, maar dat men hier wel degelijk te doen had met

een herleeft, krachtige, uitstekend georganiseerde troep schurken, minstens even gevaarlijk als die van de « Zwarte Hand » en aan welker hoofd een man moest staan, begiftigd met een grote schranderheid en een volkomen gebrek aan geweten.

Men was enkele weken geleden begonnen met het zenden van dreigbrieven aan zeer rijke inwoners van New York. Enige hunner waren dadelijk met die brieven naar de politie gelopen en deze beraamde een hinderlaag. Maar op een of andere onverklaarbare wijze werden de bandieten gewaarschuwd; zij liepen niet in de val en verschenen niet op de plek, waar de ontvangers van de brieven het geld hadden moeten neerleggen en waar een tiental agenten van politie in burgerkledij zich verdekt had opgesteld.

Maar drie dagen later vond men de lijken van twee der dreigbrief-ontvangers in het water van de Hudson, een derde werd op onverklaarbare wijze van de daktuin van een wolkenkrabber geworpen en viel tot een vormeloze massa te pletter en twee anderen werden des avonds verraderlijk vermoord, de een door drie revolvershots in het hoofd, de ander door een dolksteek in de rug.

Het is begrijpelijk, dat deze moordanslagen, die elkaar zo snel opvolgden, grote ontsteltenis teweeg brachten, vooral onder de welgestelde beurslui en zakenlieden, die ieder ogenblik moesten vrezen, de noodlottige dreigbrief te ontvangen, met als ondertekening, het grote, wijd geopende oog, met zijn moorddadige, wrede uitdrukking.

Voor het overige zagen deze brieven er prozaisch genoeg uit, want zij waren niet geschreven, maar getypt op een Remington schrijfmachine, zoals er in Amerika honderdduizenden te vinden zijn en dit was waarschijnlijk gedaan, ten einde de politie geen vat te geven door een of ander handschrift. Het oog echter was getekend door een bekwaam vakman, dat was duidelijk te zien.

Vol schrik sloegen de New Yorkers deze rode terreur gade, die zich hoe langer hoe meer uitbreidde en waartegen de politie machteloos scheen te staan.

Het was de politie bekend dat de leden van de bende op geregelde tijden bijeen kwamen, dat zij elkaar dus tamelijk goed kenden, dat zij er een geheim teken op nahielden, maar dat zij hun luitenants slechts in enkele gevallen bij naam en van uiterlijk kenden. De luitenants, op hun beurt, ontvingen hun bevelen van de zogenaamde kapiteins, zonder hen evenwel te kennen, zij moesten alleen afgaan op het bijzondere herkenningsteken, hetwelk deze kapiteins van de anderen onderscheidde.

Tenslotte was er de Moloch, lange tijd om juister te zijn: tot het tijdstip van zijn ontmaskering, zelfs aan zijn kapiteins onbekend. Hij verscheen nooit anders dan in een lange pij gehuld, met een kap over het hoofd, waarin twee kleine gaten waren om er door te kunnen zien, terwijl een half doorzichtig scherm hem dan bovendien scheidde van degenen met wie hij moest beraadslagen. Hij zelf zat achter dat scherm in het donker, maar het overige van het vertrek was helder verlicht; hij kon dus zijn kapiteins goed zien, hij zelf was voor hen onzichtbaar.

Dit alles had de politie indertijd ontdekt, of beter gezegd, Raffles had het ontdekt en de politie van die ontdekking op de hoogte gebracht, maar toch wist de een zowel als de ander maar al te goed, dat de bende onmogelijk met wortel en tak uitgeroeid had kunnen worden, ook niet nadat tot twee malen toe de chef, de leider, de Moloch ter dood was veroordeeld, wegens een opeenstapeling van afgrijselijke misdaden, die haar wederga vruchteloos zochten in de criminele geschiedenis der wereld. Zeker, het bestaan van het « Kwade Oog » was tot in zijn grondvesten geschokt, maar volkomen vernietigd was het niet. Er waren kiemen achter gebleven, bacillen in het gezonde lichaam der stad en die kiemen waren thans levensvatbaar gebleken, hadden weer wortel geschoten, waren opgewassen als 'n heester en dreigden, als men niet spoedig en krachtig ingreep, weer tot een boom te zullen gedijen, waarvan de wortels zich diep onder de grond in alle richtingen zouden uitstrekken.

Zodra dit besef tot Raffles was doorgedrongen, nam hij het vaste besluit, zijn terugkeer naar Londen voorlopig uit te stellen en al het mogelijke te doen om ten derde male en nu voor goed, de overwinning te behalen. Want het was hem een ware levensbehoefte, ondanks zijn eigen beroep, dat hem als het ware buiten de samenleving plaatste, strijd te voeren tegen de misdaad in haar laagste, meest verachtelijkste vorm.

Op het tijdstip dat zich te New York een der geheimzinnigste voorvallen zou afspelen, welke men daar had beleefd, en waarover zelfs thans de bladen nu en dan nog spraken, bewoonden de drie mannen een klein, gerieflijk huis, even buiten New York-city, tamelijk afgezonderd gelegen, aan de Grand Central Parkway, dicht bij de voorstad Jamaica, welk huisje hij gehuurd had onder de naam van graaf Palmhurst.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend, toen de drie mannen een soort krijgsraad hielden, naar aanleiding van het bericht over een nieuwe moord door het « Kwade Oog » gepleegd, hetwelk zij die ochtend in de New York World hadden gelezen. Henderson was het vertrek binnen getreden, zijn chauffeurspet in de hand, nadat hij de deur had gesloten, niet wetende waarom hij geroepen was. Raffles trad op hem toe, vestigde zijn ogen een ogenblik op het goedgegelaat van de reus en begon:

— Luister eens, James, mijnheer Brand en ik hebben zoeven het besluit genomen, nog enige tijd in Amerika te blijven, nu het als vaststaand moet worden aangenomen, dat de bende van het « Kwade Oog » uit haar as is verzezen, gevaarlijker en moorddadiger dan ooit.

— Jawel, mylord, zei Henderson eenvoudig.

— Natuurlijk blijf jij ook hier, maar voor ik de strijd weer aanbind met het geboefte, is het noodzakelijk, dat ik mij de beschikking verzeker over alle hulpmiddelen, die onder mijn bereik liggen. Het is dus noodzakelijk, dat je aanstonds met mijnheer Brand naar Europa terugkeert en op het vliegveld van Bendon mijn vliegmachine gaat halen. Morgen

gaat de Nieuw-Amsterdam van de Holland-Amerika-lijn, die zeven dagen doet over de reis van New York naar Southampton, zodat jullie beiden dus over acht dagen weer hier kunt zijn, want de terugtocht met « Duivel der lucht » zal zeker niet langer duren dan vier en twintig uren, heel wat sneller dan de heenreis per boot. Mijnheer Brand weet waar de vliegtuigmachine moet landen. Hij brengt ook verschillende zaken voor mij mee, die ons hier van nut kunnen zijn, en waarvan ik een lijstje heb opgemaakt.

— Jawel, mylord, zei Henderson ten tweede male.

Dit was inderdaad niet veel bijzonders, want dozijnen keren waren de drie mannen de Oceaan overgestoken door middel van de vliegtuigmachine van John Raffles, die naar het uiterlijk slechts weinig afweek van de bekende eendekkers, maar over een snelheid beschikte, welke weliswaar nog niet zo groot was als van de moderne toestellen, zoals de Hunters, de Swifts, de Meteors, de Vampires en de Sabres, waarvan laatstgenoemden herhaalde malen de geluidsgrens hadden overschreden, maar die dan toch voor een amateur-toestel uniek genoemd mocht worden. Het was voor hen dus slechts een uitstapje, de vliegtuigmachine deed negen uur over de afstand tussen Londen en Idlewild, het was waarlijk de moeite niet. Het was nog korter dan 'n treinreis van Londen naar Edinburgh.

— Aan de vliegtuigmachine alléén hebben wij echter niet genoeg en ik wilde ook gaarne mijn duikboot tot mijn beschikking hebben. Ik zal de « Bruinvis » zelf gaan halen. Onze trouwe boot ligt nog altijd in de verborgen baai in de golf van Mexico en ik kan er eerder mee terug zijn, dan jullie met de vliegtuigmachine, want ik vertrek nog vandaag.

En ten derde male zei Henderson niets anders dan:

— Jawel, mylord.

— Dit huis is voor drie maanden gehuurd en wij hebben er een voortreffelijke basis aan, hernam Raffles. Wij konden het niet mooier hebben verlangd. Geen overburen, onze naaste buren aan weerskanten een honderdtal meters van ons verwijderd en achter het huis heide en bos en nog onbebouwde terreinen. Niemand dus die ons op de vingers kan zien, een ruime garage bij het huis en op vijf minuten gaans dat kleine stroompje, dat in directe verbinding staat met Willow Lake bij Kew Gardens Hills. Wij hebben nu alleen nog maar nodig een snelle auto, een snelle motorboot, en dan gaan wij met frisse moed weer aan het werk. Van heden af moet onze leus opnieuw zijn:

« Oorlog aan de bandieten, oorlog op leven en dood! »

— Zo moge het zijn, mylord, riep Henderson vol geestdrift uit. En ik hoop dat wij het zullen zijn, die blijven leven.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk II

DE OLIEKONING SCHRIKT HEVIG...

Er waren ongeveer zeven dagen verlopen sedert dit onderhoud in de helder verlichte woonkamer van het kleine huis aan de Grand Central Parkway, hetwelk Raffles gehuurd had, toen zich, omstreeks vijftig mijlen ten Zuiden van Brooklijn, een klein grijs voorwerp snel over de golven van de Atlantische Oceaan voortbewoog, in de richting van de Jamaica-Baai, een diepe inham, aan het eind waarvan Rockaway Point is gelegen. Dat grijze voorwerp was de « Bruinvis », de duikboot van Raffles.

Hij bevond zich geheel alleen aan boord en dit zou verwonderlijk mogen heten, als het niet zulk een klein vaartuig was geweest, niet groter dan een royale motorboot, nauwelijks twaalf meter lang en omstreeks twee meter breed in het midden. De boot had geen ingangstoren in de gebruikelijke betekenis van het woord, maar slechts een kleine verhoging in het midden van het dek, afgesloten door een klep, waarvan een korte stalen ladder naar het inwendige van het schip stuurde. Ook dit kleine vaartuig had Raffles zelf ontworpen en, na de verschillende benodigde onderdelen bij een tiental fabrieken over de gehele wereld verspreid, te hebben laten vervaardigen, slechts met behulp van Charles Brand en Henderson gebouwd op een kleine werf, aan de kust van een dier afgelegen, volkomen onbewoonde eilanden, welke men in de Stille Zuidzee nog in grote getale aantreft.

Het werk had niet langer dan ruim drie maanden geduurd, maar dank zij de voortreffelijke technische kennis van de drie arbeiders, had de duikboot niet volmaakter kunnen zijn, wanneer zij door de Engelse Admiraliteit zelve ware vervaardigd. De boot, elektrisch voortbewogen, voorzien van dezelfde geheimzinnige dynamo, welke de motor van de « Duivel der lucht » dreef, bleek aan de oppervlakte een snelheid van meer dan vijf en veertig zeemijlen per uur te kunnen ontwikkelen, terwijl die snelheid ondergedompeld nog altijd dertig zeemijlen bedroeg, dat is ongeveer dertig kilometer in het uur. De behandeling van het vaartuig was zo eenvoudig, zonder de verbazend ingewikkelde toestellen, aan boord van de militaire duikboten, dat één enkel man voldoende was haar te kunnen besturen, tenminste wanneer hij de machines grondig kende en wie zou ze beter kennen dan de uitvinder zelf.

Het vaartuig, grijsgroen beschilderd, bijna niet te onderscheiden van het zee-water, had reeds vele maanden verborgen gelegen in een van die vele kreken, waaraan de golf van Mexico zo rijk is, in een eenzame streek, in de buurt van Tampico. Het vaartuig had daar op een diepte van omstreeks twintig vadem op de bodem van die eenzame baai gerust, hermetisch gesloten. En toch was er een verbinding met de wal gebleven, bestaande in een met een dikke laag

rubber en geteerd linnen omwikkelde electrisch snoer, eindigend in een kleine schakelaar, niet eens zo groot als een gulden en door Raffles zorgvuldig verborgen aan de voet van een zware elk, vlak bij het water staande. Slechts het grootste van alle toevallen zou die draad aan het licht kunnen brengen. Wanneer men eenmaal de schakelaar in handen nam, behoefde men slechts de stroom te sluiten, beneden in de boot begon aanstonds de electromotor te werken, die de pomp bediende, waardoor de watern tanks werden geledigd. Langzaam, geleidelijk, naar mate het water weglep, rees de boot naar de oppervlakte, waarboven zij dan slechts twee decimeter uitstak. Men kon zich vervolgens aan boord begeven door langs een kleine ladder naar het luik te klauteren en wanneer men over een plank beschikte, hoefde men zelfs geen voet nat te maken.

Een ogenblik was Raffles bevreesd geweest, dat het lange rusten op de zeebodem de machines misschien onklaar zou hebben gemaakt, maar die vrees bleek overbodig, want nauwelijks had hij de electrische stroom gesloten, of hij bemerkte aan het slaphangen van de draad, dat de boot rees. Op dezelfde wijze kon men haar onder water laten zakken, na haar te hebben verlaten en de ingangstoren hermetisch te hebben gesloten.

En nu stevende dus deze duikboot met grote vaart naar Jamaica Baai, waarbij alleen de lage toren boven het water uitstak. Maar niet zodra had Raffles de stoombootroute van Le Havre naar New York gekruist, of hij dook nog verder onder met het doel het overige van de tocht geheel onder water te doen, uit vrees voor onbescheiden ogen.

Heel aan het einde van de baai, op nauwelijks een kwartier gaans van Breezy Point, liet Raffles de boot op de zandige bodem neerdalen en wachtte geduldig tot de duisternis zou aanbreken. Hij behoefde zich volstrekt niet te vervelen, want aan boord bevonden zich altijd enige van zijn lievelingsboeken: *Dante's Goddelijke Comedie*, *Shaker-*

peare's Hamlet, de dichtwerken van Vergilius, de Wijsbegeerte van Plato en de *Don Quichote* van Cervantes.

Maar niet zodra was het donker, of Raffles maakte aanstalten om aan land te gaan. Hij begon met de watertanks te laten leeg lopen, zodat de boot langzaam naar de oppervlakte rees, waarbij Raffles zorg droeg dat de toren ternauwernood enige centimeters boven de spiegelgladde oppervlakte van de baai uitstak. Een paar handgrepen waren voldoende om het luik te openen en Raffles snoof met welbehagen de frisse avondlucht in, na zo lang in het binnenste van de boot te zijn opgesloten. Het was hier volkomen duister en Raffles had enige moeite zijn ogen aan het donker te laten wennen. Hij liet de boot zo dicht mogelijk de kust naderen, bracht de electrische kabel buiten boord, sloot de klep, na zijn lange linnen jas te hebben verruild voor een dunne overjas en zijn slappe hoed te hebben opgezet en ging aan land langs een smalle houten plank, die hij van de toren naar de zandige kust had gelegd. Daarop verborg hij het uiteinde van de draad, na de stroom te hebben gesloten en te hebben gezien, dat de boot geheel onder de oppervlakte van het water verdwenen was. De schakelaar werd eerst in een rubber omhulsel gewikkeld en vervolgens in de grond begraven, in het midden van een zware heester, op slechts weinige voeten van de oever. De plank was natuurlijk blijven drijven, zodat Raffles haar gemakkelijk naar zich kon toehalen, en op het land trekken.

Gerustgesteld omtrent het lot van zijn duikboot richtte hij zijn schreden snel naar Rockaway Park, waar een eindstation was van autobussen. Weldra zat hij in een comfortabele zitplaats van de bus die hem via het aquaduct van de Marine Parkway en vervolgens over de Shore Parkway naar Idlewild bracht. Op het voorplein van deze luchthaven stond een groot aantal taxi's, waarvan hij er een nam, die hem via de van Wycks Expressway naar Jamaica voerde. Hij kwam omstreeks half elf in de avond aan, en reed onmiddellijk naar het kleine huis dat hij gehuurd had. Hij stuurde echter

de chauffeur bij de Parsons Boulevard terug en legde het overige van de weg te voet af, daar hij er niet op gesteld was, naderhand te worden herkend.

Hij had onderweg de New York Times gekocht, en las dit blad, terwijl hij in zijn eentje de eenvoudige maaltijd gebruikte, die hij voor zichzelf had bereid met behulp van wat blikjes, waarvan Brand een goede voorraad had ingeslagen. Onder het lezen schudde hij menigmaal het hoofd, en bromde voor zich heen:

— Erger en altijd erger! Het zal een verbitterde strijd worden, want zoals altijd werken de bandieten weer in het donker, en het zal moeilijk zijn enig spoor van hen te ontdekken. Wie hebben zij nu tot slachtoffer uitgezocht? Laat eens zien, David Yerkes, de olie-koning. Dat moet dezelfde Yerkes zijn, die altijd zo heftig geageerd heeft tegen de anti-trustwetten, en die er in geslaagd is, een petroleum-syndicaat te vormen, waardoor hij bijna de gehele oliehandel in de staat Ohio in handen heeft. Een man, die een reusachtig fortuin bezit, dat op zestig millioen dollar wordt geraamd.

Raffles wierp zijn ogen opnieuw in het blad, en vervolgde zijn alleenspraak.

— En nu heeft de bende van het « Kwade Oog » het verzoek tot hem gericht, zo vriendelijk te willen zijn over vijf dagen te zorgen, dat er honderdduizend dollar liggen, in goud en bankpapier, op een bepaalde plaats, op straffe van het ergste wat de mens schijnt te kunnen overkomen: de dood. Hij is met de dreigbrief onmiddellijk naar de politie gelopen en ik kan nu niet beoordelen, of dit wel het verstandigst is wat hij kon doen, maar in ieder geval blijkt hieruit, dat hij niet ontbloot is van persoonlijke moed. Het is mij bekend, dat zeer veel millionairs in 's hemelsnaam maar liever toegeven en zich laten aderlaten, dan de politie in de ram te nemen, met de kans dat een paar dagen later hun lijk gevonden wordt. En hier hebben wij het portret van de man, bijna levensgroot, en ik kan mij niet voorstellen, dat hij erg ingenomen zal zijn met zulk een gevaar-

lijke openbaarheid. Waarde heer Yerkes, je bent verre van mooi, maar je ziet er uit als een flinke kerel, die zich de kaas niet van het brood laat eten. Ik taxeer je op een jaar of vijftig, al heb je dan ook bijna geen haar meer, en de blik van je ogen getuigt van een buitengewoon ontwikkeld zaken-instinct en ondernemingsgeest. En je ziet er ook volstrekt niet uit, als iemand, die zich niet met hand en tand zal verzetten tegen een fortuin-vermindering van honderd duizend dollar. Nu, Brand en Henderson kunnen pas overmorgen hier zijn; morgen zal ik je eens komen bezoeken, en op die wijze het toneel van de aanstaande strijd verkennen. Misschien wijs je mijn hulp af, misschien neem je haar aan, maar in beide gevallen zal er wel wat voor mij aan de strijkstok blijven hangen. Je bent zo geweldig rijk, vriend Yerkes, dat die honderdduizend dollar je volstrekt niet armer zullen maken. Ik weet dan ook niet of ik mij met je zou inlaten, als die kerels van het « Kwade Oog » niet zulke onnoembare schurken waren, bloedorstige ellendelingen, die het geroofde geld verbrassen, of er een lui en weelderig leventje van leiden.

Hij had opnieuw het blad ter hand genomen, bekeek nog eens het gezicht met de zware trekken, de diepe voren naast de neus, de kleine, scherpe ogen onder de ruige wenkbrauwen, de stierennek en ging toen in zichzelf voort:

— Laat eens zien wat de heren journalisten te zeggen hebben van 's mans gewoonten en levensomstandigheden, want wij zouden niet in Amerika zijn, als men die ons niet in geuren en kleuren mededeelde bij voorbaat, en omdat de kans groot is, dat de beroemde man over zes dagen tot zijn vaderen verzameld is. Hier hebben wij het al :

— Sedert twintig jaar getrouwd... een dochter van achttien jaar... bevalig en zeer muzikaal... Natuurlijk, dat spreekt van zelf, dat zijn dochters van petroleumkoningen altijd. ..., Geliefkoosde sport: golf en sleetje-rijden in de Cats Kills... houdt niet veel van muziek, maar wel van zware sigaren... heeft een stelletje renpaarden, waarvan

er een herhaaldelijk eerste prijzen gewonnen heeft... pas een nieuw huis laten bouwen, kosten van het huis alleen: anderhalf miljoen, van de stoffering en de meubels bijna een miljoen dollar.

Raffles schoof het blad terzijde en mompelde voor zich heen:

— De man is in ieder geval rijk genoeg om bestolen te worden, dat is zeker. Zijn dochter ziet er goed uit, een mooi meisje, dat waarschijnlijk een geheel leger aanbidders zal hebben en het

feit, dat zij waarschijnlijk een bruidschat van enige millioenen krijgt, verhoogt nog haar aantrekkelijkheid.

Hij stond op, rekte zich eens uit, geeuwde, en daar de reis hem enigszins vermoeid had, begaf hij zich bijtijds ter ruste, om de volgende dag vroeg weer op te staan. Hij verwachtte Brand en Henderson pas in de loop van de volgende dag en besloot nu aanstonds een bezoek te gaan brengen aan het domein van zijn vriend Yerkes.

Hoofdstuk III

RAFFLES BIEDT ZIJN DIENSTEN AAN

Nadat Raffles een bad had genomen en een eenvoudig ontbijt had genuttigd, maakte hij zich gereed, aan zijn voornemen gevolg te geven. Hij begaf zich naar zijn slaapkamer, nam daar voor de grote spiegel plaats en begon zijn gelaat een algehele verandering te laten ondergaan, met behulp van een aantal vloeistoffen, waarvan hij alleen de samenstelling kende en die, eenmaal aan de lucht blootgesteld, aan de menselijke huid verschillende tinten konden geven, die er slechts door afwassing met een ander, neutraliserend vocht weer van konden worden verwijderd. Zijn vol haar werd verborgen onder een voortreffelijk vervaardige pruik, al kon deze nog niet vergeleken worden met de pruiken, welke Charles Brand van zijn reis naar Londen zou meebrengen, ware meesterstukjes, die van een natuurlijke hoofdbedekking niet te onderscheiden

waren. Een kort, vlasblond kneveltje droeg er nog toe bij, hem volkomen onkenbaar te maken.

Tevreden over zijn werk stond hij op, sloot de verschillende flesjes zorgvuldig weg en trok een eenvoudig wandelcostuum aan, dat hij nog in zijn bagage had gevonden. Toen hij een blik op de elektrische klok, die op de schoorsteenmantel stond, wierp, zag hij dat het tien uur was.

— Als ik hem nu maar thuis tref, mompelde hij. Misschien is hij wel op zijn kantoor; ik weet niet of hij zijn zaken in zijn particuliere woning afdoet, enfin, wij zullen wel zien.

Raffles had zijn slappe vilthoed opgezet en verliet het huis, waarvan hij de deur zorgvuldig achter zich sloot. Hij bleef een ogenblik bij het hek van de kleine voortuin staan en toen zich op

de brede weg geen levende ziel vertoonde, trad hij snel door het hek en wandelde in de richting van de Parsons Boulevard, waar hij de ingang van een station van de Subway wist, welke Jamaica met New York verbond. Drie kwartier later stapte hij uit in de 42ste Straat en nam daar een taxi, welke hem naar het huis van Yerkes bracht. De rit duurde ongeveer een half uur en toen stopte de auto voor een fraai huis, opgetrokken in Renaissance stijl en van de straat gescheiden door 'n vrij breed voorplein. Een brede oprijweg voerde tot vlak voor de imposante huisdeur.

Raffles stapte uit, ontsloeg de chauffeur en belde aan. Een butler in zwarte rok en witte das opende de deur.

— Kan ik mijnheer David Yerkes een ogenblik spreken? vroeg Raffles.

— Mijnheer Yerkes is een weinig ongesteld. Mag ik weten hoe uw naam is?

— Mijn naam is Ross; zeg aan uw meester, dat ik voor een zeer gewichtige zaak kom en dat hij er verstandig aan doet mij dadelijk te ontvangen in zijn eigen belang.

— Ik zal zien wat ik voor u doen kan, maar ik weet niet of mijnheer Yerkes wel bezoeken zal ontvangen van vreemden.

— Denkt gij dat? hernam Raffles. Nu geef hem dit briefje dan maar en ik weet zeker dat hij mij zal ontvangen.

Hij had met potlood haastig enige woorden op een visitekaartje gekrabbeld en dit in een enveloppe gestoken, die hij zorgvuldig dicht had gemaakt.

De butler nam het briefje aan, en liet Raffles in een zijkamer. Raffles bleef alleen. Hij keek het vertrek eens rond en richtte toen zijn blikken door het enige venster op de brede straat, met haar prachtige, rijke huizen, de huizen van schatrijke lieden, die niet op enige honderdduizenden behoefden te zien.

Het was op dat uur niet zeer druk op deze deftige boulevard. Op het tegenovergestelde trottoir, langs het hek van het Central Park, zag Raffles een man heen en weer lopen, schijnbaar doelloos, met de handen in de zakken en die nu en dan een blik wierp op het huis van Yerkes.

— Een detective, of een lid van de bende, die het huis van het slachtoffer in het oog moet houden, teneinde te kunnen zien wat daar gebeurt, mompelde Raffles. Hij kijkt voortdurend hierheen, het huis wordt bespionneerd. Raffles trachtte de trekken van de man aan de overzijde wat scherper op te nemen, maar dit was wegens de afstand niet goed mogelijk.

De butler kwam weer binnen en zei:

— Wees zo goed mij te volgen, mijnheer, mijnheer Yerkes zal u te woord staan.

Raffles nam het gelaat van de man eens goed op, maar er viel niets bijzonders op te lezen, geen ontsteltenis en ook geen nieuwsgierigheid.

— Yerkes heeft dus zijn mond weten te houden, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij volgde intussen de butler op de voet, besteeg de brede, marmeren trap, met een fraaie Perzische loper bedekt, ging door een brede gang naar de eerste verdieping en stond nu met hem stil voor een hoge, rijk gebeeldhouwde deur. De butler klopte even aan, opende de deur en zei:

— Hier is de bezoeker, mijnheer.

— Laat hem hier komen, klonk een zware stem.

Raffles trad binnen. Hij stond in een groot, door drie ramen verlicht vertrek, de werkkamer van Yerkes, wanneer hij thuis was. Tegenover hem stond de petroleumkoning, breed en krachtig gebouwd, gelijkend veel op het portret in de bladen, met zijn koppig voorhoofd, zijn brede kaken, zijn borstelige wenkbrauwen en zijn grijze ogen. Hij had blijkbaar pas enige woorden gewisseld met een jonge man van ongeveer vijftwintig jaar, elegant gekleed, die aan een schrijftafel dicht bij een der grote, openslaande ramen zat. Dat was Theodor Lyman, de particuliere sekretaris van Yerkes.

De butler had de deur zacht gesloten en Yerkes kwam een paar stappen op Raffles toe, keek hem scherp van het hoofd tot de voeten aan en zei toen:

— Gij zijt de schrijver van het briefje?

— Die ben ik, mijnheer Yerkes. Ik hoop dat gij, zoals ik u verzocht, de inhoud aan niemand hebt medegedeeld?

— Aan niemand, mijnheer Ross. Natuurlijk maak ik een uitzondering wat betreft mijn particuliere sekretaris, mijnheer Lyman. Voor hem heb ik volstrekt geen geheimen.

Raffles vestigde even zijn blikken op de jonge man, die hem nieuwsgierig opnam en zei toen schouderophalend:

— Ik had geen restricties willen toelaten; in dergelijke zaken kan men onmogelijk te voorzichtig zijn. Ik zou u willen verzoeken, mij een onderhoud onder vier ogen toe te staan, mijnheer Yerkes.

— Maar dat is nonsens, riep de olie-koning uit. Ik herhaal dat ik voor mijn sekretaris geen geheimen heb.

— Maar ik heb ze voor hem, hernam Raffles koeltjes.

Reeds was Lyman opgestaan, hij zocht nu enige papieren bij elkaar en richtte zich naar de deur met de woorden:

— Ik zal de knoop maar doorhakken. Gij kunt nu vrij uit met mijnheer Yerkes spreken.

En met deze woorden opende hij een deur en verdween. Met een paar volkomen onhoorbare stappen ging Raffles naar die deur toe, bukte zich en luisterde door het sleutelgat. Toen hij hoorde dat de sekretaris zich verwijderde, richtte hij zich weer op en kwam glimlachend naar Yerkes, die hem vol verbazing had gadeslagen.

— Zoudt gij mij willen zeggen wat dit te betekenen heeft, mijnheer? vroeg Yerkes. Is het van zoveel belang wat gij mij te zeggen hebt, dat zelfs mijn particuliere sekretaris, die reeds vijf jaar bij mij in dienst is, het niet mag horen?

— Het is misschien wel niet van zoveel belang, mijnheer Yerkes, maar het is voor mij wel zo goed, als, buiten u, niemand hier in huis weet wat ik kom doen. Ik schreef u, dat ik u mijn hulp kwam aanbieden tegen de bandieten van het « Kwade Oog », maar er zijn nog enkele dingen, die ik u verzweg en tot aanstonds bewaar. En nu terzake; want ik begrijp dat uw tijd kostbaar is. De

butler zei dat gij een weinig ongesteld waart...

— Dat is zo. Ik ben pas hersteld van de « flu » en wilde morgen weer naar mijn kantoor gaan. Gij treft het, dat gij mij thuis vindt. Gij zijt detective?

— Detective? Al naar men het nemen wil; maar het is in ieder geval niet mijn hoofdberoep.

— Niet uw hoofdberoep? Maar dan kan ik niet goed zien...

— O, men behoeft niet juist detective te zijn, om een rijk man te helpen in de strijd tegen de bandieten. Mijnheer Yerkes, ik ben hier gekomen om... een ogenblikje, viel hij zichzelf in de rede, met gedempte stem.

Hij was opgestaan en liep met zij grote, onhoorbare stappen, zo snel hij kon, naar de gangdeur, waardoor hij was binnengekomen. Maar toen hij langs een tafeltje, waarop enige bibelots stonden, sleepte hij met zijn mouw per ongeluk een kleine Japanse lakdoos van het tafeltje, die kletterend op de grond viel. Maar Raffles liet het voorwerp liggen en een paar stappen brachten hem naar de deur, die hij openrukte. Hij keek in de gang en zag een vijftal meters verder een bediende, die zich verwijderde met een stofzuiger in de hand. Raffles kon zijn gezicht niet zien en het volgende ogenblik daalde de man snel de trap aan het einde van de gang af. Met een ongeduldig gebaar sloot Raffles de deur weer, kwam in de kamer terug en zei:

— Ik heb altijd iets gehad tegen te lange mouwen, zij zijn onhandig en verraderlijk. En ik... ik ben een ezel. Wat moet gij wel van mij denken, nu ik op deze wijze mijn campagne inzet?

Hij had het Japanse kistje opgeraapt, schoof de laadjes op zijn plaats en zette het kistje op het tafeltje.

— Wat betekende dat, mijnheer? Waarom liept gij zo haastig naar de deur? vroeg Yerkes.

— Wel, omdat er iemand achter luisterde, antwoordde Raffles laconiek.

— Luisterde iemand? Hoe weet gij dat?

— O, gij zult het natuurlijk niet hebben gehoord, want uw oor is niet ge-

oefend genoeg, maar ik hoorde duidelijk het zachte knarsen van de knop, waarop de luisterende man de hand gelegd had, om zich te steunen in zijn gebukte houding. Zeg mij eens, mijnheer Yerkes, hebt u veel bedienden?

— Veertien.

— Hoeveel mannen zijn daaronder?

— Negen, mijnheer.

— Wie is de man, die het departement « stofzuigen » onder zijn beheer heeft?

— Goede hemel, denkt gij dat ik dat weet? riep Yerkes uit. Ik veronderstel, dat nu eens de een en dan de ander het doet.

— Hoeveel van uw bedienden hebben lichtblond haar?

— Laat eens zien. Wel, de butler is noch blond, noch grijs, noch zwart, want hij is al drie jaar volkomen kaalhoofdig. De chauffeur is, geloof ik, kastanjebruin, de huisknecht is rossig...

Hij dacht even na, mompelde een paar woorden, die niet te verstaan waren en vervolgde toen:

— Er zijn er drie, die lichtblond zijn.

— Prachtig, dat beperkt althans de keuze. Een van uw blonde bedienden beluisterde u zoeven, mijnheer Yerkes. De man was al te ver weg om hem nog te kunnen inhalen en hij had op mij voor, dat hij het huis kent en ik niet.

— Gij maakt mij zeer ongerust, riep Yerkes uit. Gij denkt dus dat er hier gevaarlijke of althans onbetrouwbare lieden in mijn huis zijn?

— Of het gevaarlijke lieden zijn, weet ik thans nog niet, maar dat er op zijn minst één spion is, dat staat vast. En daarom zult gij er verstandig aan doen, als gij zo zacht mogelijk praat, mijnheer Yerkes. Ik kan u niet zeggen hoe het mij spijt, dat ik zo dom ben geweest om niet dadelijk mijn voorzorgsmaatregelen te nemen. Enfin, het is niet meer ongedaan te maken; ik zal voortaan voorzichtiger zijn, dat is alles. Ik rekende er ook geen ogenblik op, dat hier in uw huis zelf misschien spionnen van de bende aanwezig konden zijn.

— De drie blonde bedienden gaan er vandaag nog uit. Het spijt mij, maar

dan moeten de goeden maar met de kwaden lijden.

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer Yerkes, daarmee op zijn minst nog een dag te wachten, totdat ik een nader onderzoek heb kunnen instellen. Ten eerste zou het mij spijten voor de twee onschuldigen, maar in de allereerste plaats zou het voor mijn pogingen van het grootste belang zijn, als ik met juistheid wist wie de luistervink is geweest. Dat zou 'n prachtig aanknopingspunt zijn. Geef mij dus nog een of twee dagen en handel dan naar goeddunken, wanneer ik er niet in geslaagd ben de luistervink te ontdekken.

— Goed, ik zal nog twee dagen wachten. En voor gij nu verder gaat, mijnheer Ross, zult gij mij misschien wel eerst willen antwoorden op de vraag wat u eigenlijk beweegt, nu gij toch geen detectieve van beroep zijt, mijn partij te kiezen en mij uw hulp aan te bieden, waarvan ik thans natuurlijk nog niet kan weten of ze doeltreffend zal zijn.

— Die vraag is minder gemakkelijk te beantwoorden dan gij wel denkt, mijnheer Yerkes. Ik begrijp uw gedachten-gang volkomen; gij vraagt u af waarom een wildvreemde zoveel belang in u zal stellen, dat hij zeer grote gevaren wil tarten om u te helpen. Ik wil volkomen eerlijk zijn. Het is minder uw persoon, die mij daartoe heeft doen besluiten, dan wel de behoefte die ik in mij voel te strijden tegen de bende van « Het Kwade Oog ». Gij kunt het noemen zoals gij wilt: wraakzucht, sport, liefde voor de evenmens, afschuw van het verachtelijke en lage, dat kan mij minder schelen. Gij zult aanstonds wel mijn beweegredenen heel wat beter begrijpen. En laten wij nu eens ter zake komen, als gij het goedvindt. Wij zeggen dus, dat gij heden over vier dagen op een bepaalde plek het geld moet brengen hetwelk de bende u heeft afgedreigd: honderd duizend dollar in goud en bankbiljetten.

— Zo is het. Het is vandaag Dinsdag; Zaterdag moet het geld er zijn, en als het er niet is, dan bedreigen de ellendelingen mij met de dood.

— En wat is uw voornemen?

— Hebt gij dan de bladen niet gelezen? Natuurlijk denk ik er niet aan. Ik heb dat ook reeds aan de politie gezegd, aan wie ik de dreigbrief dadelijk heb ter hand gesteld.

— Gij weigert, met de wetenschap dat gij reeds Zondag niet meer in het land der levenden kunt zijn?

— Ik weiger. Ik ben niet van plan, al ware het ook maar honderd dollar te betalen, als ik dat zelf niet verkies. Ik ben van een koppig Schots geslacht, mijnheer Ross, en ik geef niet gauw toe aan dreigementen.

— Dat ziet men aan uw gelaat, mijnheer Yerkes, antwoordde Raffles. Maar goed en wel, daarmee komen wij niet verder. Gij weigert, gij wordt gedood, de politie zoekt vruchteloos naar de daders en ik zelf heb al mijn moeite voor niets gedaan.

— Maar gij zult mij toch zeker niet aanraden, mijnheer, om zulk een groot bedrag maar klakkeloos aan de bandieten af te staan? riep Yerkes uit, en Raffles zag duidelijk wantrouwen in zijn ogen.

— Daaraan denk ik niet, mijnheer, antwoordde Raffles haastig. Trouwens, al zou ik het u aanraden, dan zoudt gij waarschijnlijk mijn raad toch niet opvolgen. Neen, wij moeten slechts in schijn dat geld naar de afgesproken plaats brengen.

— Maar dan zal het resultaat hetzelfde zijn; zij zullen mij vermoorden, riep de oliekoning uit.

— Ik ontken niet dat zij er in ieder geval pogingen toe zullen doen, maar ik zal dat voorkomen en er in kunnen slagen, een aantal van die schurken onschadelijk te maken, door mij met enige vrienden in hinderlaag te leggen bij de plek waar gij het geld moet brengen. Dat is dan alweer zoveel gewonnen op de vijand. En van het ogenblik, dat gij toch vast voornemens zijt die honderd duizend dollars niet te betalen...

— Nooit. Liever zou ik aanstonds van de Brooklijnbrug springen en mij in de Hudson verdrinken.

— Dat is mannentaal, riep Raffles. Er valt met u te praten. Ik heb nog

eens iets dergelijks bij de hand gehad, maar toen had ik te doen met een bange baas, een man, die met alle geweld een veel groter bedrag dan wat men van u vraagt, naar de opgegeven plaats wilde brengen. Het is waar, dat men niet alleen zijn eigen leven, maar ook dat van zijn dochter bedreigd had.

— Hoe was de naam van die man?

— Hij heette Peter van Dijke, mijnheer Yerkes, antwoordde Raffles.

— Wat? Hebt gij Peter van Dijke, de staalkoning geholpen? riep Yerkes uit, terwijl hij uit zijn stoel opsprong, maar dan kunt gij niemand anders zijn dan...

— Dan John Raffles, mijnheer Yerkes. Zo is het. Ik ben het zelf. Raffles in levende lijve!

— Ik word zeker oud. Ik had het aanstonds moeten vermoeden. Het is nauwelijks twee jaren geleden, dat hier de bende van « Het Kwade Oog » misdaad op misdaad pleegde, totdat gij er u mede bemoeid hebt.

— Dank u, zei Raffles met een lichte buiging.

— Intussen, mijnheer Raffles, gij moet het mij niet ten kwade duiden, maar uw optreden is tamelijk...

— Onbeschaamd? hielp Raffles hem op de weg.

— Dat had ik eigenlijk niet willen zeggen. Ik had het woord roekeloos en stoutmoedig willen gebruiken.

— Nu, dat is een nuance, die niet in mijn nadeel is, laten wij het bij stoutmoedig houden. Mijnheer Yerkes, ik hou ervan om spijkers met koppen te slaan. Gij aanvaardt mijn hulp die nimmer geheel nutteloos is gebleken bij dergelijke gelegenheden en dan beloof ik u, dat ik alles in het werk zal stellen, om met u en door u die ellendelingen ten onder te brengen.

— Om mij wellicht later zelf te bestelen? vroeg Yerkes op grimmige toon.

— Misschien, antwoordde Raffles koel. Laten wij echter geen wissels op de toekomst trekken. Wij moeten de zaken goed uit elkaar houden, zoals het goede bussiness-men betaamt. Niets zou mij aangener zijn dan u van uw rijkdommen een gedeelte te ontnemen, maar

ik zou u het leven laten, en dat is in deze sombere tijden ook wel iets waard. Maar zie nu eens hier, van het ogenblik af, dat onze compagnonschap eindigt, van het ogenblik af dat men de bende als verslagen kan beschouwen, moogt gij mij vogelvrij verklaren. Ik, van mijn kant, beloof u, dat ik volstrekt niets tegen u zal ondernemen, zolang die compagnonschap duurt, terwijl gij u verbindt mij niet aan de politie te zullen verraden, iets, dat overigens niet eens zo gemakkelijk zou zijn, als gij misschien wel denkt. En al zijt gij een koopman, uw belofte is mij voldoende. Ik beschouw u als een man van eer.

— Gij stelt mij daar een zonderlinge transactie voor, mijnheer Raffles. Gij moet u wel zeer zeker van uw zaak gevoelen, volkomen veilig, zelfs op 't ogenblik, nu ik het in mijn macht heb, u aanstonds te laten arresteren.

— O, dat doet gij niet, en wel, om verschillende redenen. De een nog steekhoudender dan de ander, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ten eerste, verzet uw gevoel van ridderlijkheid zich hiertegen, dat verbiedt u, nu op slag de man te laten arresteren, die een vreselijke plaag in uw stad wil bestrijden en die op uw hulp heeft gerekend. En gij doet het ook niet, om dit zakelijke motief, dat men een bondgenoot niet op die wijze schade berokkent en hem in de onmogelijkheid stelt, zijn hulp te bewijzen. En de derde reden waarom gij mij niet laat arresteren, is nog overtuigender: gij kunt het niet.

— Ik kan het niet? riep Yerkes toornig uit. Wel, man, ik behoef slechts op deze knop te drukken en aanstonds komt Bell binnen en ik geef hem orders om u door de bedienden in de kraag te doen grijpen.

— Maar als die knop nu eens niet werkte?

— Hij zou niet werken? stamelde Yerkes. Wat praat gij daar?

— Nu, het is toch denkbaar, dat gij niet met een zuigeling te doen hebt en dat ik, bijvoorbeeld de draad heb doorgeknipt.

— Dat zou... dat zou...

— Onbeschaamd zijn, viel Raffles in de rede. Ongetwijfeld, dat is een van mijn gebreken, maar ik word er meestal toe gedwongen door de omstandigheden.

— Maar ik zou kunnen schreeuwen. Ik zou de telefoon staat onder het bereik van mijn hand, om politie kunnen telefoneren.

— Merkwaardig! Merkwaardig! Een man, die het in enkele jaren zo ver gebracht heeft, de gehele petroleummarkt in de staat Ohio te controleren, wiens scherp zakenvernuft alom geprezen is en die zich hier zo kan vergissen in de personen met wie hij te doen krijgt. Maar mijn waarde mijnheer Yerkes, het is toch geen draadloze telefoon? Zij heeft toch ook een draadverbinding. Praat er in zoveel gij wilt, dagen en weken achtereen, gij zult geen antwoord krijgen. En wat het schreeuwen betreft, ik heb een klein instrumentje bij mij, dat de eigenschap heeft, zelfs de grootste schreeuwer onmiddellijk tot zwijgen te brengen. Hier is het.

De glinsterende loop van een Mauser pistool kwam te voorschijn en wees zeer nauwkeurig op het voorhoofd van de oliekoning. Yerkes keek een ogenblik naar het veelbetekenende voorwerp en toen naar de man, die het hanteerde en hij bewaarde een diep stilzwijgen.

— Ik bedien mij altijd ongaarne van die toestellen, hernam Raffles, steeds even hoffelijk, maar wanneer ik er mij van bedien, dan heeft het voor de lieden met wie ik mij onderhoud, meestal zeer onaangename gevolgen.

— Met u weet men tenminste waar het op staat. Ik houd van mensen, die niet om de kwestie heendraaien, maar recht op hun doel afgaan.

— En gij ziet nu ook wel in, mijnheer Yerkes, hernam Raffles, dat ik geen ongelijk had, toen ik het verzoek deed een gesprek onder vier ogen met u te mogen voeren. De tegenwoordigheid van mijnheer Lyman zou mij slechts lastig zijn geweest en ons gesprek zou waarschijnlijk niet de aangename wending hebben genomen, welke ik thans tot mijn blijdschap constateer. Want, niet waar,

wij worden het eens? Gij gaat op mijn voorstel in?

Yerkes antwoordde niet aanstonds, maar er verscheen een brede glimlach op zijn gelaat, tenslotte kwamen al zijn tanden bloot, groot en wit en hij barstte in lachen uit, het was een daverende, dreunende lach.

Op het gelaat van Raffles bewoog zich zelfs geen spier, toen hij hernam:

— Ik geloof dat dit de juiste opvatting is. Gij moet u haasten er om te lachen, teneinde niet gedwongen te worden er om te wenen, zoals, meen ik, Beaumarchais eens gezegd heeft. Wie lacht, is ontwapend; ook een zegswijze, die ik aan de geestige Fransen ontleen, maar ik behoud mij natuurlijk het recht voor het laatst te lachen.

— Ik heb, mijn waarde heer John Raffles, in mijn leven al heel wat vreemde snuiters ontmoet, maar ik moet zeggen, dat gij de kroon spant, riep Yerkes uit. Gij komt mij hier ronduit aankondigen, dat gij mij later denkt te bestelen, en toch is het mij onmogelijk, niet te erkennen, dat uw hulp mij zeer, zeer welkom zal zijn. Ik weet, dat gij mij niet zult kunnen beschermen tegen een noodlottig einde, mij van het leven te beroven, maar ik ben overtuigd dat gij doen zult wat gij kunt, om mij behulpzaam te zijn, niet alleen mijn leven te behouden, maar die ellendelingen op te ruimen. En nu uw plan. Doe dat pistool maar gerust weg, wij zijn bondgenoten, tot op het tijdstip, waarop gij zelf het zult opzeggen, mits gij mij dan ook toestaat, mij van dat ogenblik af tegen u te verdedigen.

— Het zou al zeer onbillijk zijn, mijnletten, antwoordde Raffles. Als ik u aanval, hebt gij het recht u te verdedigen en ik wil niets liever dan dat gij een eerlijke kans krijgt, om het geld te behouden, dat ik u denk af te nemen. A propos, zoudt gij mij vijftig duizend dollar geven, als ik u daarom vroeg, teneinde dat geld onder mijn armen te verdelen?

— Neen!

— Dat is openhartig gesproken. Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben. En nu mijn voorstel. Het is kort en

misschien wordt het nog gewijzigd door de omstandigheden. De zaak wordt een beetje ingewikkeld, doordat gij reeds met de dreigbrief naar de politie zijt gegaan. Het is dus zeer goed mogelijk dat de bandieten niets anders verwachten, of gij weigert beslist het geld te sturen. Hebt gij misschien nog een tweede waarschuwing ontvangen?

— Nog niet.

— Die zal dan waarschijnlijk nog wel komen. Meestal waarschuwen de bandieten drie keer; driemaal is scheepsrecht, denken zij. Ook zij willen u een kans op behoud geven. Gij moet u dus houden, alsof gij op uw weigering terugkomt. Welke plek hebben zij aangewezen? Ik vond daarvan niets vermeld in het krantenbericht.

— Dat heeft de politie vermoedelijk met opzet verzwegen, antwoordde Yerkes. Ik moet het geld brengen naar een eenzaam gelegen, op het ogenblik onbewoonde boerderij, op ongeveer een uur rijden van New York en het daar leggen in een kamer, links van de gang, waarbij ik alle deuren geopend zal vinden. Ik moest alléén komen en ik werd gewaarschuwd dat men mij onmiddellijk zou neerschieten, wanneer ik het waagde, iemand mee te brengen.

— Zeg mij nauwkeurig de ligging van die hoeve.

— Ziehier. Yerkes draaide zich om, nam een opgevouwen kaart van zijn bureau, vouwde deze open en wees met zijn potlood naar een rode lijn op de kaart, een der grote auto-strada's, die de omgeving van New York doorkruizen.

— Kijk, wij moeten over de Queensboro bridge naar Long Island en dan via Flushing en de Whitestone bridge naar New Rochelle, een meter of vijftig voorbij mijlpaal nummer drie en zeventig, links van de weg. Het is een geheel afzonderlijk liggend huis, te bereiken langs een smalle weg, die van het erf naar de Boston Post Road loopt. De hoeve is grijs gepleisterd, met een rieten dak. Er is een klein laag, wit hek omheen, een vergissing, is buitengesloten.

— Hoe laat moet het geld er zijn?
— Het moet tussen twee en vier uur in de namiddag gebracht worden.

— Dus bij klaarlichte dag, riep Raffles uit.

— Hoe denkt gij de zaak aan te pakken?

— Dat kan ik u nog onmogelijk zeggen. Ik moet eerst de plek gaan verkennen.

— Zal ik er zelf heen moeten gaan?

— Ik vrees dat het onvermijdelijk zal zijn. Apropos, hebt u soms een particuliere detective aangesteld om dit huis in het oog te houden?

— Neen, waarom vraagt gij dat?

— Omdat ik zoeven aan de overzijde een verdacht heerschap heb zien patrouilleren. Van mijn standpunt beschouwd, was het dus een detective of een bandiet. Het is dus duidelijk, dat gij geen stap zult kunnen doen, of de bendeleden zullen het weten, te meer, nu het vast staat dat gij verraders in uw huis hebt. Het beste is dus, dat gij daar inderdaad heengaat, althans in de richting van het aangewezen huis. Ik ga er nog heden een onderzoek instellen en zal u morgen berichten, wat gij moet doen. Ik zal u zelf komen bezoeken. Het is echter mogelijk, dat ik er dan niet zo uitzie als thans, en dus... Raffles voltooide de zin niet, maar haalde een ivoren schijfje uit zijn linkervestzak, een gewone fiche en brak

dit zonder enige inspanning in twee ongelijke delen met gekartelde rand.

— Hier neemt gij deze helft van dit ivoren schijfje; het moet nauwkeurig passen aan de helft, die de man u zal tonen, die u morgen komt bezoeken.

— Dat is verbazend romantisch, zei Yerkes met een kort lachje.

Raffles was opgestaan en had zijn hoed gegrepen. Ook Yerkes was uit zijn stoel opgerezen en zei:

— Ik zou Bell hebben gescheld om u uit te laten, John Raffles, als gij mij zelf dat niet onmogelijk had gemaakt door de scheldraad door te knippen.

— Door te knippen? Ik? vroeg Raffles verwonderd. Hoe komt gij daarbij? De scheldraad is volkomen gaaf, kijk zelf maar.

— Maar gij zei zoeven zelf, dat gij de draad hadt doorgeknipt.

— Ik heb er niet aan gedacht, mijnheer Yerkes. Ik heb alleen gevraagd, of gij meende, dat ik het niet gedaan heb; gij zult moeten toestemmen, dat er verschil is. En nu zal ik u niet langer ophouden; ik acht mij volkomen veilig in uw huis, omdat ik het woord heb van een fatsoenlijk man, want als zodanig beschouw ik u voorlopig, al staat gij dan ook aan het hoofd van een trust.

Raffles verliet het vertrek, waarin hij Yerkes achterliet in een toestand van verwarring, die nog geruime tijd zou aanhouden.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk IV

DE AFGESPROKEN PLEK

Toen Raffles op straat stond, liep « het verdachte individu » nog altijd aan de overkant op en neer.

— Een taai heerschappij, bromde Raffles tussen de tanden. Nu staat hij stil en kijkt mij aan, alsof hij mijn trekken goed in zijn geheugen wil prenten. Nu al was het een geheugen van ijzer, ik denk wel dat de man zich vruchteloos zoveel moeite geeft, want vanavond zal mijnheer Ross wel uit de zichtbare wereld verdwenen zijn. Intussen zal ik die kerel kwijt moeten raken, die mij zo achterdochtig beschouwt, want ik ben er volstrekt niet op gesteld, dat hij mij bij het onderzoek van de afgesproken plek vergezelt. Dat zou mijn plannen reeds bij voorbaat in de war sturen.

Het bleek maar al te spoedig, dat Raffles het bij het goede eind had, toen hij argwaan koesterde jegens de man aan de overkant van de straat. Want toen hij langzaam, omstreeks een kwartier, de Fifth Avenue had gevolgd en omkeek, zag hij de man op vijftig meter achter zich, zodat deze hem klaarblijkelijk gevolgd was. Raffles stond stil, de man deed hetzelfde.

— Nu, wij zullen eens zien hoe lang hij dat spelletje volhoudt, mompelde Raffles glimlachend.

Hij wenkte een voorbijrijdende taxi en gaf de chauffeur het adres op van een groot restaurant in het Rockefeller Center. Onder het instappen keek hij terzijde en hij zag hoe zijn hardnekkige vervolger eveneens een auto had aangeroepen en met de chauffeur sprak.

— Wel, kijk eens aan, mompelde Raffles. Hij geeft het nog niet op.

Hij wierp een blik door de achterruint en zag dat de auto van de geheimzinnige spion de zijne begon te volgen. De rit duurde bijna veertig minuten en toen de auto eindelijk stopte voor het restaurant, deed de ander hetzelfde. Raffles stapte uit en hield zich, alsof hij van de tweede auto niets had bemerkt. Hij ging de restauratiezaal binnen, bestelde een eenvoudige lunch, die een paar minuten later voor hem stond en terwijl hij at, kon hij duidelijk zien dat zijn achtervolger aan de overzijde van de straat op en neer schilderde, terwijl de chauffeur op zijn zetel een krant zat te lezen. Raffles riep de kellner bij zich en vroeg:

— Kunt u mij ook zeggen, of er hier dicht in de buurt een garage is?

— De dichtstbijzijnde garage is bij het Grand Central Station in de 42ste Straat, vijf blokken hier vandaan, mijnheer.

— Bel die eens voor mij op en verzoek om de snelste auto, die ze op het ogenblik beschikbaar hebben. Ik huur haar voor de gehele namiddag, vraag om de hoogte van de borgstorting en zeg dat zij de auto voor mij gereed moeten houden; ik kom haar over tien minuten halen.

Hij legde een goede fool naast zijn bord en de man haastte zich aan de opdracht te gaan voldoen. Enige minuten later keerde hij naar het tafeltje van Raffles terug en zei:

— Zij houden hun snelste wagen voor u klaar, waarmede gij, als gij wilt, zeventig mijlen in het uur kunt rijden.

— Juist wat ik hebben moet, zei Raffles tevreden.

Hij rekende af, zette zijn hoed op, stak een sigaret aan en verliet langzaam op zijn doolie gemak het restaurant. Maar de spion had hem onmiddellijk in 't oog gekregen; hij scheen wel de ogen van een vlieg te hebben, die in alle richtingen tegelijk kon zien, uitgezonderd achterwaarts. Zonder zich schijnbaar om de man te bekommeren, wandelde Raffles naar de garage, gaf daar de naam Ross op en vroeg naar de auto, die hij zoeven telefonisch besteld had.

Het bleek een kleine wagen te zijn, laag op de wielen en blijkbaar uiterst snel, voorzien van een Rolls Royce motor, met acht cilindfers, een zeer sterke machine en blijkbaar nog nieuw. Raffles onderzocht het voertuig en de motor, overtuigde zich dat het een reserve wiel meevoerde en dat de benzinetank boordevol was, deponeerde het staangeld, gaf het eerste het beste adres op, schreef de naam Ross in een register en nam in de wagen plaats. Hij reed de garage uit, zwenkte snel en reed op de hoogste versnelling weg.

En dit alles was zo vlug gegaan, dat de spion nauwelijks tijd had gehad om in zijn taxi plaats te nemen. Maar wat kon een taxi met zijn negen paardekrachten uitrichten tegen een wagen, die er minstens tachtig had.

Het geluk was ditmaal wel erg op de hand van Raffles, want juist toen hij het kruispunt van de Twee en veertigste Straat en Park Avenue was overgestoken, sprongen de verkeerslichten achter hem op rood, waardoor zijn achtervolger wel drie minuten moest wachten. Hij reed met de verkeersstroom mee tot de First Avenue, reeds langs het bekende hoofdgebouw (Het Staande Lucifersdoosje) van de U.N.O., sloeg bij de Acht en veertigste straat rechts af en kwam zo op de East River Drive. Via de Queensboro Bridge kwam hij aldus op Long Island, volgde daar de Queens Boulevard met z'n weinige kruis-

punten tot Jamaica, nam daar de Grand Central Parkway en reed in één ruk door, via de Whitstone Bridge, naar New Rochelle.

Raffles had gedurende deze snelle rit voortdurend door de achterraut gekeken om te zien of hij ook iets van zijn achtervolger kon ontdekken. Deze had een taxi genomen, die half groen, half geel was geschilderd en deze knalharde kleuren zouden hem zeker in het oog gevallen zijn. Maar hij zag niets dat op groen of geel geleek, zodat hij onbekommerd zijn tocht kon voortzetten.

— Ik geloof dat de eerste slag voor mij is, mompelde Raffles tevreden. Ik hoop, dat ik dat als een goed voorteken mag beschouwen. En nu zullen wij dadelijk de goede weg inslaan naar de boerderij.

Yerkes had gezegd:

Een uur rijdens, maar hij had er niet op gerekend dat Raffles zou rijden met een vaart van ongeveer honderd kilometer in het uur, en... dat hij zo veel geluk zou hebben. Reeds een kwartier nadat hij de Whitstone Bridge was overgereden, zag Raffles in de verte de eenzame hoeve liggen. Een vergissing was onmogelijk, hij had de mijlpalen goed geteld. Het huis lag geheel geïsoleerd, ongeveer vijf minuten gaans van de weg, het had een rieten dak, er stond een wit hek om, het was grijs gepleisterd; dit was zonder enige twijfel het huis, waarheen de petroleumkoning over enige dagen de honderd duizend dollar moest brengen aan de benedeleden van het « Kwade Oog ».

Onmiddellijk matigde Raffles zijn vaart. En naarmate hij dichterbij kwam, begreep hij des te beter, welk een uitstekende keuze de bandieten hadden gedaan, toen zij dit huis bestemden als de plek waar het geld moest worden gedeponerd. Want van het huis uit moest men ongetwijfeld alle naderende personen reeds op een kwartier gaans ontdekken. Zeer dicht bij het huis was een kruisweg met viaduct en het was dus mogelijk, bij gevaar in vier richtingen te ontkomen. Het huis lag geheel vrij, er waren geen bomen in de buurt, zelfs niet langs de zijweg, die van de

brede straatweg naar de hoeve voerde.

Langzaam, op de laagste versnelling, reed Raffles langs de hoeve, die er vervallen en geheel verlaten uitzag. Een ogenblik stond hij in beraad uit te stappen en een onderzoek in te stellen, maar bij nader inzien bleek hem dit toch wel wat te gevaarlijk, niemand kon zeggen of er zich op dit ogenblik geen bandieten hadden verscholen, ofschoon hij nergens een auto kon ontdekken. Hij reed ook langs de achterzijde van het huis, langs een grote omweg, nadat hij een paar malen inlichtingen had moeten vragen aan de weinige automobilisten die hier passeerden.

Nadat Raffles de omgeving zeer nauwkeurig had opgenomen, zodat iedere bijzonderheid in zijn geheugen was gegrift, reed hij terug.

Het oriënteringsvermogen van Raffles was verwonderlijk goed. Hij had thuis een kaart van New York en omgeving bestudeerd en wist, dat als hij op de terugweg de Whitestone Bridge was gepasseerd, hij, door rechts af te slaan, via Flushing het La Guardia Airport kon bereiken. Deze luchthaven is eigenlijk uitsluitend bestemd voor interlocaal verkeer, daar het veel grotere Idlewild de transatlantische diensten opvangt, maar Raffles had express de kleinere luchthaven gekozen, omdat hij dit veiliger oordeelde. Hij reed er heen tot op 1 K.M. afstand. Het was bijna half vijf in de namiddag toen Raffles de wagen tot staan bracht en wachtte.

Hij had het gezicht over uitgestrekte vlakten, begroeid met prairie-gras, in de verte begrensd door de hier zeer brede East River. Nu en dan hief hij het hoofd op en zocht de hemel in Zuidelijke richting af. Een uur verstreek en reeds neigde de zon naar de kim, toen het scherpe oog van Raffles, zeer hoog in de lucht, een kleine stip ontdekte, die zich slechts langzaam scheen te verplaatsen. Raffles haalde de sterk vergroterende kijker te voorschijn, die hij had medegenomen en bracht die voor het oog. Hij bleef er een ogenblik door turen en toen het zwarte punt nog naderbij was gekomen en gedaald scheen te zijn, mompelde hij:

— Zij zijn het! Het is mijn trouwe vliegmachine.

Een paar minuten later waren de omtrekken van het toestel reeds met het blote oog zichtbaar. Het had de snelheid blijkbaar aanzienlijk vertraagd en begon in grote spiralen te dalen.

Raffles startte zijn wagen en reed langzaam verder, totdat hij tot dicht bij het landingsterrein genaderd was, hetwelk van hier duidelijk zichtbaar was.

Henderson en Brand schenen thans ook het vliegveld te hebben ontdekt, want in een sierlijke zweefval daalde « De Duivel der Lucht » snel en streek een ogenblik later als een meeuw op het landingsterrein neer. Van zijn auto uit zag Raffles hoe er dadelijk enige mannen in uniform kwamen toelopen, maar hij maakte zich volstrekt niet ongerust, want hij wist dat Brand voorzien was van voortreffelijke nagemaakte papieren en al droeg de vliegmachine ook een Engels stempel, de douanebeambten zouden er natuurlijk geen seconde aan denken, dat dit vliegtuig de Atlantische Oceaan was overgestoken, maar in de stellige mening verkeren dat het uit een der meer zuidelijk gelegen Staten kwam.

Raffles wachtte geduldig tot « De Duivel der Lucht » was ondergebracht in een van de hangars, stapte toen uit zijn wagen en ging Brand en Henderson tegemoet, die zoeven de Air Port hadden verlaten. Met beiden wisselde hij een krachtige handdruk en zijn stem had een warme klank gekregen, toen hij zei:

— Het verheugt mij dat jullie beiden goed zijn overgekomen, vrienden. Was de reis voorspoedig?

— Zo goed als zij maar wezen kon, antwoordde Brand opgewekt.

— Heb je hier geen moeilijkheden gehad?

— Niet in het minst. Ik heb gezegd, dat ik een toerist en dat Henderson mijn piloot was. De papieren werden in orde bevonden; het ging als van een leien dakje.

— En de bagage?

— De douanen hebben natuurlijk alles mogen onderzoeken, want een uur

geleden hebben wij de kist met je vermommingen en de andere zaken afgezet op de plek, die je ons had aangewezen bij Breezy Point, aan de Zuidkust van Long Island. Wij kunnen haar daar gaan halen, zodra je maar wilt. Zij is goed verborgen, dat verzeker ik je.

— Dan hebben wij thans alles wat er nodig is, Charles, om desnoods dadelijk aan het werk te kunnen gaan, riep Raffles uit. Onze duikboot ligt veilig voor anker op korte afstand van Breezy Point en is per auto in een paar uur te bereiken.

Raffles deelde Brand in enkele woorden mede wat hij gedaan had, sedert de jonge man en de reus naar Londen waren vertrokken ten einde daar de vliegmaschine te gaan halen.

— Je bent dus in het huis van Yerkes geweest? vroeg Brand vol belangstelling.

— Ja. Ik zal je alles vertellen, maar stap nu in dan kan Henderson de wagen besturen. Wij zullen er erg nauw zitten, maar de reis duurt slechts kort en ik zal zo gauw mogelijk en grotere wagen kopen. Het was mij nu in de eerste plaats om snelheid te doen en je zult horen, waarom.

Toen de auto zich in beweging had gezet, deelde Raffles op zijn heldere, begrijpelijke wijze aan Brand mede, waarom hij genoodzaakt was geweest de auto te huren, ten einde de spion, die hij voor het huis van Yerkes op wacht had zien staan, op een dwaalspoor te brengen.

De auto was intussen snel doorgereden en bereikte nu de Grand Central Parkway en stopte tenslotte voor het huis, waar de drie mannen hun verblijf hadden gekozen. Raffles zette hier zijn twee metgezellen af en keerde alleen terug naar New York-city, ten einde de auto naar de garage terug te brengen. Hij informeerde daar naar een andere, grotere en eveneens snelle auto, kon er een uitstekende Packard met automatische gangwissel tegen redelijke prijs kopen en keerde daarmede naar huis terug. De wagen werd neergezet in de garage, die zich in de kleine achtertuin bevond en nu was Raffles voldoende gewapend voor zijn strijd tegen de bandieten. Een duikboot, een vliegmaschine, een snelle auto, alleen een motorboot zou hij thans nog nodig hebben, om die in de haven van de stad en op de rivier te kunnen gebruiken, wanneer dit nodig mocht blijken.

Hoofdstuk V

HET TWEEDE BEZOEK BIJ YERKES

De volgende dag waren Henderson en Brand volkomen uitgerust van hun luchtreis over de Atlantische Oceaan, die zij hadden volbracht met de wonderbare vliegmaschine van Raffles, een toestel, waarmede men gemakkelijker acht

honderd kilometers per uur kon afleggen.

Toen Raffles en Charles aan het eenvoudige ontbijt gezeten waren, terwijl Henderson de pasgekochte auto aan een grondige inspectie onderwierp, begon de

jonge man:

— Ben je van plan vandaag weer naar Yerkes te gaan?

— Ja, ik moet hem spreken over onze plannen, om althans enige der bandieten onschadelijk te maken.

— En mag men weten of je al een of ander plan hebt?

— Ik weet er maar één en dat zal ik hem dan ook voorleggen.

— Neem je mij mee naar zijn huis?

— Ja, het is goed als je de man eens van dichtbij kunt waarnemen.

— Neem je ook de politie in de arm?

— Daartoe ga ik pas in het uiterste geval over.

De beide vrienden spraken nog enige tijd over de zaak door, die zozeer hun aandacht in beslag had genomen en zodra zij van tafel opstonden, maakten zij zich gereed, naar de stad te rijden, teneinde zich daar opnieuw met Yerkes in verbinding te stellen.

Maar eerst nam Raffles enige voorzorgsmaatregelen. Hij behoefde er niet aan te twifelen, of de spion van de vorige dag, misschien een andere, zou weder op dezelfde plaats staan en nu beter gewapend tegen alle gebeurtenissen dan de vorige dag. Hij trok zich dus in zijn slaapkamer terug en begon zijn gelaat een grondige verandering te doen ondergaan.

Een kwartier later trad hij weer binnen als een bejaard, deftig man, die er uitzag als een notaris of een geneesheer.

— Luister eens, zei Raffles tot Brand, die hem met grote bewondering aanzag. Wij zullen zo gauw mogelijk de kist met vermommingen moeten gaan halen, want dit is alles wat ik heb. Wij zullen dadelijk doorrijden, zodra wij bij Yerkes zijn geweest en naar de bewuste plek toegaan.

Hij keek Brand een ogenblik aan en hernam toen:

— Ik wilde wel dat jij er ook een beetje anders uitzag, dan als Charles Brand. Ik heb nog een enkele pruik van kastanjebruin haar, een beetje artistiek, waardoor je er zult uitzien als een schilder, die het niet al te breed heeft, of in ieder geval geen lust om zijn haar te kammen, vooral wanneer je onder je

neus een klein kneveltje bevestigt. Dat is voor vandaag voldoende. Er hangt in de kast nog een fluwelen buisje, trek dat ook aan. Je zult er dan wel uitzien als een schilder van een liefhebberijtoneel, maar dat doet er minder toe. De hoofdzaak is dat men je niet al te spoedig zal herkennen.

Brand haastte zich aan het verlangen van Raffles te gaan voldoen. Even later trad hij binnen en Raffles maakte hem gelukkig met de opmerking dat hij met de onvoldoende middelen, die tot zijn beschikking stonden, wonderen had weten te bereiken. Raffles had intussen Henderson opgetrommeld en de Packard, die nu blonk als een spiegel, stond reeds voor het tuinhok.

— Moet ik niet met u meegaan, mylord? vroeg Henderson met een verlangende blik op de grote, snelle wagen.

— Het is beter, James, dat je voorlopig nog maar niet in ons gezelschap wordt gezien, zei Raffles. Je robuste figuur maakt je wel een weinig opvallend in de ogen van wantrouwende mensen. Bewaak maar liever goed ons huis en let ook vooral op iedere verdachte zwerver.

Raffles en Brand stapten in de auto en reden weg. Een uur daarna reden zij New York binnen en regelrecht naar het kantoor van Yerkes, in het Bowling Green Building, op vijfhonderd passen afstand van de beurs in Wall Street. Raffles stopte voor het kantoorgebouw op welks zevende verdieping Yerkes zijn kantoren had laten inrichten en parkeerde, zoals in Amerika algemeen gebruikelijk is, de auto aan de kant van het trottoir. Er stonden daar in de buurt nog honderde andere auto's in een onafzienbare rij, zonder dat er van de eigenaars iets te zien was, als het ware wiel aan wiel en zonder dat iemand er op lette. De enige voorzorg, die hij nam om diefstal te voorkomen, was, dat hij het contactsleuteltje meenam en de vier portierdeuren secuur afsloot.

Maar Raffles was toch niet van plan het daarop te laten aankomen. Hij wenkte een van die talloze straatbengels, die er speciaal hun beroep van maken, op drukke uren van de dag hun diensten

aan te bieden als auto-bewakers, trok de jongen eens vriendschappelijk aan het oor, zodra hij was komen toesnelen en zei:

— Pas op die auto, Kees. En let goed op of er verdachte kerels aan komen. Heb je mij goed begrepen?

— Jawel, mijnheer, antwoordde de jongen, blij op het vooruitzicht van een fooi. Wie er aan durft komen, die timmer ik op zijn gezicht.

— Goed zo, dat is een voortreffelijk voornemen, zei Raffles goedkeurend, terwijl hij de knaap op de schouder klopte. Wij blijven zowat een half uur weg, reken daarop.

En met deze woorden ging Raffles het hoge kantoorgebouw binnen, door Brand op de voet gevolgd. Zij traden dadelijk op de lift toe, die alle verdiepingen bediende en waar een grijnzende neger in een wit pak de deur reeds voor hen openhield. Zij waren de enigen, die van de lift gebruik maakten.

— Zeven, zei Raffles tot de neger, de ijzeren deur schoof dicht en met grote vaart schoot de lift omhoog.

Op de zevende verdieping stapten Raffles en Brand uit en dadelijk ving de eerste een kantoorjongen op, die zich met een stapel brieven wilde verwijderen.

— Mijnheer Yerkes, alsjeblieft? vroeg hij.

— Ik weet niet of mijnheer te spreken is. Heeft u een afspraak met hem?

— Zo is het. Breng hem dit, dan zal hij ons wel dadelijk ontvangen. Maar wacht een ogenblikje, hij is toch wel alleen?

— Geheel alleen, mijnheer.

— Ziehier dan.

Raffles drukte de jongen de helft van het ivoren fiche in de hand. De knaap bekeek het ding verbaasd, maar ijdele toch vlug heen en keerde een ogenblik later terug met het verzoek hem te willen volgen.

De twee mannen werden in een fraai gemeubeld kantoor gelaten, dat met twee ramen op Broadway uitzag, als men tenminste van uitzien kon spreken op deze hoogte.

Daar zat de oliekoning voor zijn bureau. Yerkes had zich half op zijn stoel omgewend en draaide het stuk ivoor nog tussen zijn vingers rond, terwijl hij Raffles en Brand met grote verbazing aankeek.

— Ik zie dat gij mij niet herkent, mijnheer Yerkes, begon Raffles glimlachend, en dat doet mij genoegen. Deze heer is mijn vriend, van wie ik u gisteren sprak.

Yerkes was langzaam opgestaan en mompelde:

— Gij moet wel inderdaad die befaamde... hoe zal ik het noemen...

— Inbreker, hielp Raffles de petroleumkoning glimlachend op weg.

— Iets dergelijks had ik inderdaad willen zeggen, mijnheer...

— Geen namen, als ik u verzoeken mag, viel Raffles hem snel in de rede. De muren hebben hier oren en het is ruimschoots voldoende als ik zelf weet wie ik ben. En nu zullen wij met uw goedvinden, maar aanstonds terzake komen. Hebt gij mij wellicht zelf iets nieuws mede te delen?

Yerkes antwoordde niet, maar stak de hand in zijn binnenzak, haalde er een briefje uit en overhandigde het zwijgend aan Raffles. Het was ondertekend met de afbeelding van « Het Kwade Oog » en bevatte de volgende korte bedreiging:

David Yerkes,

Je hebt helpers in dienst genomen. Neem je in acht. Tracht ons niet te bedriegen of het zal je berouwen. Overmorgen moet het geld er zijn, tussen vijf en zeven. Dit is de laatste waarschuwing. Wij weten meer dan je denkt. Als het geld er niet is, ben je de volgende dag er geweest.

— Een onbeschaamd en een in onbehoorlijke termen vervat briefje, zei Raffles kalm. En nu moeten wij eens praten.

Het rode blokkeerlampje boven de deur in de gang werd aangestoken en een ogenblik later waren de drie mannen in een zacht gefluisterd gesprek verdiept. Toen Raffles en Brand opstonden, lag er een opgewekte uitdrukking

op het gelaat van de Grote Onbekende. De twee vrienden namen afscheid van Yerkes en een ogenblik daarna stonden zij op straat.

De als bewaker aangestelde jongen leunde fluitend tegen een der voorwielen van de auto, met zijn handen in zijn zakken en met het uiterlijk van een man, die zijn plicht heeft gedaan.

— Wel, jongen, hebben ze mijn auto niet willen stelen? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij een dollar te voorschijn haalde.

— Misschien wel, mijnheer, antwoordde de knaap, terwijl hij met schitterende ogen naar het geldstuk keek.

— Meen je dat werkelijk? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, mijnheer. Er kwam een kerel op de wagen toe, die hem eerst van alle kanten bekeek, het nummerbord en zo meer en toen wou hij van mij weten van wie de auto was.

— Wat heb je hem gezegd? vroeg Raffles, die Brand een snelle blik had toegeworpen.

— Ik heb hem gezegd, dat ik het niet wist en dat ik het hem toch niet zou zeggen als ik het wèl wist, want dat hij zich met zijn eigen zaken moest bemoeien.

— Dat is mannentaal, het antwoord van een geboren diplomaat, riep Brand uit.

— Dat bevat mij in het geheel niet, zei Raffles. Hoe zag die man er ongeveer uit, broer? Was hij tamelijk groot, zwart, met en geruite sportpet op?

— Hij was wel groot en zwart, maar hij droeg een gleufhoed en... Maar waarachtig, daar staat de kerel. Daar aan de overkant, bij die lage, gele auto.

— Niet wijzen, beval Raffles snel.

Maar het was al te laat, de jongen had zijn arm opgelicht en wees naar een man aan de overkant van de straat, die blijkbaar al die tijd naar de twee mannen had gekeken, maar zich nu haastig omkeerde en deed alsof hij zich met zijn auto bezig hield.

— Dezelfde kerel van gisteren, zei Raffles op zachte toon tot Brand.

Daarop wendde hij zich tot de jongen en vroeg:

— Je weet zeker dat hij niet met zijn vingers aan de auto is gekomen?

— O ja, heel zeker, mijnheer. Ik liep overal met hem mee, vlak naast zijn voeten, want ik had hem nog geen halve cent toevertrouwd. Een gemeen gezicht, gerust, mijnheer.

— Héél goed gedaan, zei Raffles en hij drukte de knaap de dollar in de hand, waarop de jongen er dadelijk als een pijl uit de boog vandoor ging, in de richting van een zwart gelokt heerschap, dat een kar met zuidvruchten voortduwde.

Raffles had Brand een veelbetekenende blik toegeworpen en zei nu:

— Er is niets aan te doen, mijn waarde, die kerel heeft natuurlijk argwaan gekregen en het nummer van onze auto opgenomen; over een paar uren weet hij waar ik de wagen gekocht heb en ik ben blij dat ik niet mijn eigen naam en ook niet mijn eigen woonplaats heb opgegeven. Kom, laten wij maar weggaan.

Hij nam achter het stuurwiel plaats, Brand ging naast hem zitten en hij startte. Op hetzelfde ogenblik zag hij de gele auto in beweging komen. Het was een zeer snelle sportwagen, waarschijnlijk met een vliegtuig-motor, de spion had leergeld betaald.

— Zij zien ons natuurlijk aan voor particuliere detectives. Dat is duidelijk, zei Raffles. Nu, wij zullen wel eens zien hoelang die sinjeur het uithoudt. Wij gaan nu naar Breezy Point om de bagage te halen en ik hoop dat wij hem onderweg zullen kwijtraken.

De grote wagen reed Park Row af, bereikte de East River, stak Brooklyn Bridge over, reed door Brooklyn en al die tijd bleef de gele auto op een afstand van hoogstens vijftig meter volgen, halsstarrig en blijkbaar vast besloten om ditmaal niet achter te blijven. De verkeerslichten hielpen deze keer niet mee. Toen kwamen de voorsteden, toen kwam de prachtige Atlantic Avenue, die van het ene tot het andere einde van Long Island naar Idlewild loopt en altijd bleef de gele auto volgen, ook toen Raffles zijn eigen wagen met zijn maximum snelheid liet lopen,

hetgeen ondanks de vier rijbanen, niet zonder gevaar was, daar het op dat uur van de dag zeer druk was op de brede autostrade.

Maar al liep de grote toerwagen negentig kilometer in het uur, de gele renwagen scheen er met gemak honderd twintig te kunnen halen. Zodra Raffles dit gezien had, begreep hij wel, dat hij van taktiek zou moeten veranderen. Hij verliet de hoofdweg en sloeg de Kings Highway in. Of deze weg z'n koninklijke naam verdient is echter de vraag, want hij is tamelijk smal met slechts twee rijbanen, slecht geplaveid en met talloze bochten. De gele auto volgde zonder aarzelen.

Op de slechte weg kon niet met grote snelheid worden gereden, waarvan Raffles profiteerde door steeds langzamer te gaan rijden en bij een bocht plotseling te stoppen. Met gillende remmen deed zijn schaduw hetzelfde.

Raffles wierp het portier open, stapte bliksemsnel uit, trok zijn revolver, mikte een ogenblik en vuurde. Het was een tweevoudige knal, want een band om een der voorwielen van de gele auto

sprong met een luide slag en de bestuurder had, ondanks de verminderde snelheid, blijkbaar de grootste moeite zijn wagen op de weg te houden. Bij een zwenking slipte hij en reed tegen een boom; aan de achtervolging was op even afdoende als snelle wijze een eind gemaakt.

— Nu zal hij wel weten met wie hij te doen heeft, zei Raffles lakoniek, terwijl hij zijn wagen weer startte en met een zeventig mijls vaart wegstoof, terwijl de lange, zwarte man, met de gleufhoed als een woedende stier te keer ging en naast zijn auto stond te razen, waarvan de motorkast geheel was ingedrukt.

Een kwartier later bereikte Raffles de Flatbush Avenue, een prachtige, kaarsrechte autostrada, die regelrecht naar Rockaway Beach voerde. Van hier bracht Brand hem zelf naar de verlaten plek, waar hij de koffer met vermommingen en andere nuttige voorwerpen had verborgen. Langs een andere weg reed de Packard terug en het was bijna twee uur, toen eindelijk gestopt werd voor het gehuurde huisje aan de Grand Central Parkway in Jamaica.

Hoofdstuk VI

NAAR DE AANGEWĒZEN BOERDERIJ UIT NEW ROCHELLE

Twee dagen waren verlopen. Het was vier uur in de namiddag toen een kleine, splinternieuwe auto stilhield voor het Bowling Green gebouw, waar Yerkes zijn kantoor hield. Een chauffeur in keurige livrei zat achter het stuurwiel. Hij had nog geen vijf minuten gewacht of Yerkes trad uit het kantoorgebouw.

Hij zag er verdrietig en ontevredener

uit dan ooit. Hij tastte met de linkerhand in zijn rechter binnenzak, overtuigde zich dat daar een dikke portefeuille zat, scheen nog een ogenblik te aarzelen, knoopte toen zijn jas zorgvuldig dicht en stapte naar de auto.

— Jij kunt wel naar huis gaan, Dickson, zei hij tot de chauffeur. Ik rijd alleen.

— Zoals mijnheer verkiest, zei de chauffeur. Hij verliet zijn plaats achter het stuurwiel.

Yerkes had achter het stuurwiel plaats genomen en zei:

— Zeg maar aan mijn dochter, dat zij met het diner niet op mij behoeft te wachten. Ik... het zal misschien tamelijk laat worden voor ik terug kom.

— Jawel mijnheer, zei de chauffeur.

Hij tikte aan zijn pet en bleef toen op de rand van het trottoir wachten, totdat zijn meester was weggereden. Als iemand goed had toegeluisterd, had hij hem tussen de tanden kunnen horen mompelen:

— Je schijnt toch eieren te kiezen voor je geld, het was je ook geraden. Nu, de jongens zijn op hun post, over een uur kan de aap binnen zijn.

Hij draaide zich op zijn hielen om en verdween naar de eerste de beste ingang van de subway, om de hem gegeven boodschap te gaan overbrengen aan de dochter van zijn meester.

Yerkes reed intussen met een matige gang langs Broad Way en drie kwartier later had hij, via de Queensboro Bridge Manhattan verlaten en reed de weg op, die naar New Rochelle voerde. En hij scheen in het geheel niet te zien dat hij eenmaal een donkerblauwe Packard voorbijreed, die stilstond aan de kant van de weg, aan welks stuurwiel een krachtig gebouwd man was gezeten en waaraan blijkbaar het een en ander haperde, want de tweede man, een jonge kerel nog, was doende met Engelse sleutels, oliespuiten en schroevendraaiers...

Yerkes reed in matige gang verder, nu en dan in zichzelf brommend en hield eindelijk stil aan het begin van het voetpad, dat van de hoofdweg naar de deur van de eenzame hoeve leidde. Hij wierp een blik op zijn horloge. Het was half zes. Het was echter nog klaarlichte dag en het zou zeker niet donker zijn voor over een paar uur. Yerkes stapte uit en wierp een blik om zich heen. Heinde en ver was er geen levende ziel te bespeuren. En toch kreeg hij de indruk, alsof er daarginds, achter dat dichte bosje en daar, achter dat

huisje in de verte, en misschien ook wel achter dat schuurtje in het midden van de met prairiegras begroeide vlakke, mensen verscholen waren.

Hij bracht de hand boven het oog en meende aan gene zijde van het huis, dicht bij een viersprong, een grote auto te zien staan, die echter door de afstand niet veel groter leek dan een stukje speelgoed. Yerkes moest zijn auto hier wel laten staan, want al was de wagen klein, hij was toch te groot om er mede over het smalle grindpad te rijden.

Hij had bijna vijf minuten nodig om het pad teneinde te lopen. Reeds strekte hij de hand naar de voordeur uit, toen deze langzaam op haar hengsels draaide. Verwonderd bleef Yerkes even staan in de verwachting dat een der bandieten hem tegemoet zou treden, maar niemand liet zich zien. Na een korte aarzeling te hebben overwonnen, trad Yerkes binnen, waarna de deur achter hem dichtviel, zonder dat hij kon zien, hoe dat in zijn werk was gegaan.

Hij stond nu in een smalle vestibule, eigenlijk niet anders dan het begin van een gang, die door het huis liep en die slechts spaarzaam verlicht werd door 't schijnsel, hetwelk door de stoffige ruit van een cirkelvormig raam boven de deur naar binnen drong. Even stond Yerkes besluiteloos stil en toen pas viel hem in, dat hij het geld moest deponeren in het vertrek, ter rechterzijde van de gang. Hij legde zijn hand op de knop van de deur in de zijwand van de gang en opende haar. Hij keek in een vertrek waar zich niets anders bevond dan een zware tafel, die in het midden van de vloer stond.

De kamer was verlicht door een elektrische lamp, die van de zoldering afhing en dat was wel nodig, want het enige venster was met een zwaar luik gesloten. Yerkes deed een paar stappen naar voren en zag toen dat er op de tafel een vel papier lag, waarop met grote letters geschreven stond:

Leg het geld op deze tafel en wacht in de gang, tot wij ons overtuigd hebben dat het bedrag klopt.

De oliekoning stak langzaam de hand in zijn zak, haalde er een dikke portefeuille uit, die bol stond van de bankbiljetten en legde deze met een diepe zucht op het midden van de tafel neer. Daarop verliet hij het vertrek weer, deed de deur zorgvuldig dicht en stond nu midden in de gang met over elkaar geslagen armen en gebogen hoofd.

Een ogenblik bleef het in het huis doodstil. Het leek wel uitgestorven te zijn. En toen liet zich een zacht knarsend geluid horen, alsof er ergens een luik geopend werd. Eensklaps klonk er in het vertrek, waar Yerkes zoeven geweest was, een zacht gerucht, gevolgd door een schurend geluid.

Yerkes bukte zich, gehoor gevend aan een onweerstaanbare nieuwsgierigheid, en keek door het sleutelgat. Hij zag dat er in de zoldering op enige afstand van de elektrische lamp, een groot luik geopend was, dat blijkbaar toegang gaf tot de vliering, en zoeven was er uit dat luik een ladder komen neerdalen, waarvan het ondereinde op de vloer rustte, dicht naast de tafel. Nu werden er voeten zichtbaar, keurig geschoeide voeten, vervolgens een pantalon, een pantalon met een scherpe vouw en tenslotte de gehele man, elegant gekleed, in een grijs wandelkostuum, met een glad geschoren, licht gebruind gelaat, waarin twee koolzwarte ogen schitterden. Hij werd gevolgd door drie mannen, waarvan er een gekleed was als chauffeur, terwijl de twee anderen wel bouwvakarbeiders of zo iets leken te zijn. Het volgende ogenblik stonden de vier mannen om de tafel geschaard. De man in het grijze pak grinnikte zacht voor zich heen en zei toen op half gedempte toon:

— Vriend Yerkes heeft de verstandigste partij gekozen. Het zou hem ook slecht vergaan zijn, als hij het niet gedaan had. En nu zullen wij eens kijken of het bedrag klopt. En wee hem als het bedrag niet compleet is.

Hij had de dikke portefeuille gegrepen en opende haar. Op hetzelfde ogenblik liet zich een doffe plof horen, die wel iets gelek op het geluid, hetwelk een opgeblazen sigarenzakje maakt, dat

men tussen de handpalmen stukslaat. Een lichtgrijze damp vulde onmiddellijk het vertrek.

Yerkes was zonder dat hij precies begreep wat er gebeurd was, achteruit gedeinsd en stopte instinctmatig vlug zijn zakdoek in het sleutelgat. Daarbinnen lieten zich luide kreten van woede horen die echter bijna dadelijk weer verstomden. Een lichaam viel met een zware slag op de vloer.

Yerkes bleef onbeweeglijk luisteren. Maar eensklaps hief hij het hoofd op. Hij meende de ladder te horen kraken onder snelle voetstappen. Hij aarzelde geen ogenblik, maar rukte de deur open, nadat hij neus en mond met de linkerhand had bedekt. Een grijze nevel wolkte hem tegemoet en zijn ogen traanden een ogenblik. Door die nevel heen zag hij vaag drie mannen op de grond uitgestrekt liggen. Maar van de vierde waren alleen de benen op de ladder te zien en het volgende ogenblik verdwenen deze door de opening van het luik.

Yerkes wilde reeds naar de voet van de ladder snellen, toen deze van zijn plaats werd geschoven en het luik met een luide slag dichtviel. Het knarsend geluid van een zware grendel, die wordt verschoven, drong tot hem door. Hij snelde het vertrek uit en rende de gang verder in, in de verwachting dat hij ergens een trap moest vinden. Hij vond er echter geen. Voor den drommel, die ladder kan toch niet de enige communicatie met de vliering zijn geweest, riep hij ongeduldig uit. En die kerel, die de dans heeft kunnen ontspringen, mag in geen geval ontvluchten.

Hij liep de gang weer terug en sloeg met beide vuisten op het houten beschot, waarmede de muren aan weerskanten tot op manshoogte betimmerd waren. Op een plek in het midden van de gang bemerkte hij dat de slag op het hout een holle klank gaf. Yerkes bedacht zich niet, maar hief zijn rechtervoet op en trapte zo hard hij kon tegen het houten beschot. Het dunne paneel vloog splinterend aan stukken; snel rukte hij de planken verder los, stapte door de opening en zag vlak tegenover zich het begin van een houten tran.

Hij trok zijn revolver, vloog de trap op en stond een ogenblik later op de vliering. Deze zolderruimte ontving haar licht door twee schuin geplaatste zolderramen, recht tegenover elkaar. En bij een van die ramen stond een man, bij een tafeltje, waarop een instrument stond, hetwelk Yerkes aanstonds herkende als een kleine draadloze zender.

Maar de man, die blijkbaar zoeven 'n radiogram verzonden had, keerde zich met een woeste uitdrukking op zijn geelaat naar hem om en het volgende ogenblik vloog er een kogel rakelings langs het hoofd van de oliekoning. Hij bedacht zich niet, maar vuurde terug en trof de bandiet in zijn rechterarm. Met een kreet van pijn en dolle woede liet de bandiet zijn wapen vallen en het volgende ogenblik stond Yerkes vlak voor hem, de nog rokende revolver op de borst van de schurk gericht en zei met bewonderenswaardige kalmte:

— Ga van die tafel weg, ga daar naar die hoek.

Schoorvoetend, met een blik van haat en woede in de ogen, gehoorzaamde de man. Stap voor stap volgde Yerkes hem. Hij stak zijn revolver weer in de zak, en haalde uit een der zakken van zijn overjas een stuk sterk touw, om daarmee de bandiet te binden. Terwijl hij daarmee bezig was, hief de bandiet snel de linkerhand op, tot een vuist gebald, en gaf daarmee een snelle opstoot.

Slechts op het laatste ogenblik zag Yerkes de slag aankomen en wist die vlug als de gedachte op een haar na te ontwijken. Het volgende ogenblik trof zijn eigen vuist de man tegen de kin en sloeg hem neer. Snel wikkelde Yerkes hem het touw om de beide polsen, na zijn armen op de rug te hebben gebonden.

Zonder zich verder om de afperser te bekommeren, snelde Yerkes naar het raam, waarbij het tafeltje stond. Hij begreep wel dat de man die hij zoeven had neergeslagen tijd in overvloed had gehad om snel en draadloze boodschap te verzenden, maar hij kon zich niet voorstellen voor wie deze boodschap bestemd en met welk doel dit geschied was. Maar toen hij voor het raam stond

en over de vlakke uitkeek naar de weg, zag hij in snelle vaart een donkerblauwe Ford de kant van het kruispunt naderen. Het was klaarblijkelijk dezelfde wagen, die hij zoeven had zien staan.

Snel bracht hij een kleine prismakijker voor de ogen, die hij uit een van zijn wijde zakken te voorschijn haalde, en nu zag hij dat er zich zeven of acht mannen in de auto bevonden, die zien-derogen naderbijkwam.

Zou die boodschap voor hen bestemd zijn geweest? mompelde hij. En nogmaals keek hij scherp naar de in grote snelheid naderende auto. Dan moeten zij een ontvangstation bij zich in de wagen hebben. Nu, het zal mijn eigen schuld zijn als de zaak enigzins anders afloopt dan ik mij had voorgesteld. In ieder geval zal ik geen seconde laten verloren gaan en maken dat ik weg kom. Ik geloof niet, dat er schande in schuilt, zelfs niet voor een John Raffles om een achtvoudige overmacht uit de weg te gaan.

De Gentleman-Inbreker, want men zal wel reeds begrepen hebben, dat Raffles en Yerkes voor ditmaal een en dezelfde persoon waren, ijlde snel de trap af, vloog door de gang en trachtte de voordeur te openen.

Deze was echter op slot. Hij haalde ijlings zijn lopers te voorschijn, en probeerde ze een voor een op het zeer ingewikkelde en moeilijke te openen slot. Maar toen hij het eindelijk geopend had en de schoot terug sprong, bleef de deur nog even onwrikbaar gesloten.

Raffles slaakte een uitroep van ongeduld en riep:

— Dan moeten er inwendige grendels aan de deur zijn, die wellicht langs de elektrische weg bewogen worden. Nu, er is geen tijd om daar naar te zoeken.

Hij snelde de gang in de andere richting door, maar bevond dat de achterdeur op dezelfde wijze gesloten was.

Weer keerde hij terug, ging opnieuw de zijkamer binnen, waar de drie bandieten nog altijd in diepe bewusteloosheid lagen en trachtte het luik te openen. Het was niet van hout, zoals hij aanvankelijk gedacht had, maar van ijzer, dat als hout geveerd was. En hoe

hij ook rukte en trok, het bleef hermetisch gesloten.

De seconden waren goud waard. Want reeds moest de auto met de bandieten voor het grindpad gestopt hebben.

Raffles zocht vruchteloos naar een sluiting van het luik, die zeker uitstekend verborgen was, rende de kamer weer uit, stak de gang over en trad een tweede vertrek binnen. Het was hier stikdonker, want ook hier was het enige venster hermetisch afgesloten door een luik.

Raffles deed en paar stappen in deze kamer, toen hij eensklaps een onderdrukte kreet slaakte. Hij voelde dat de grond zich onder zijn voeten begaf. Hij viel... Met een krampachtige, instinctmatige beweging greep hij in den blinde om zich heen en zijn handen klemde zich om de rand van het gat, dat zich in de vloer geopend had. Zijn benen slingerden in de ruimte en langs hem heen streek een vochtige, duffe lucht, die uit het gat opsteeg.

Met inspanning van al zijn krachten trok Raffles zich aan zijn armen op en trachtte in de vale duisternis een knie op de vloer te krijgen. Pas na verscheidene vruchteloze pogingen slaagde hij er in een ogenblik bleef hij hijgend, met kloppende slapen op de vloer naast het gat liggen. Een zacht ruisend geluid klonk tot hem op, het was als het kloppen van water dat tegen de kiel van een schip klotst.

Onder het huis liep blijkbaar een van die onderaardse stroompjes, die talrijk zijn in dit gebied van Amerika en die allen uit de Hudson of de East River ontspringen.

Raffles richtte zich op, haalde snel zijn zaklantaarn te voorschijn en deed deze ontgloeien. Vlak voor zijn voeten gaapte een rechthoekige opening van bijna twee meter in het vierkant. Hij kon de bodem niet eens zien; de put moest minstens een tachtig meter diep zijn en misschien nog wel dieper. Wie daar instortte, moest te pletter vallen of reddeloos verdrinken. Een huivering doorvoer Raffles, ondanks zijn moed, toen hij bemerkte, hoe na hij aan een ellendige dood was geweest.

Hij verliet haastig het vertrek, sloot de gangdeur weer en hoorde op hetzelfde ogenblik achter zich het geluid van het grote luik, dat op zijn plaats terug schoof. Het mechaniek daarvan werd waarschijnlijk in werking gesteld door het openen van de deur.

Raffles begreep dat hem nog slechts één oplossing bleef. Hij moest trachten door een der vensters op de vliering te ontkomen. Hij stapte dus weer door de opening, die hij zelf had gemaakt, vloog de trap op, bereikte opnieuw de vliering, waar de bandiet in zijn hoek vruchteloze pogingen aanwendde om zich van zijn boeien te bevrijden en ijde naar het venster aan de voorzijde van het huis.

Toen hij een blik naar buiten wierp, zag hij drie mannen vlak voor de deur van het huis staan, op het punt van binnen te gaan, terwijl een vierde met een revolver in de vuist, op een paar meters afstand van het huis de wacht bleef houden. Raffles ijde naar het andere raam en daar zag hij precies hetzelfde.

— Nu, dat noem ik de grap wel wat al te ver drijven, mompelde hij voor zich heen, terwijl hij snel zijn hoofd terug trok, uit vrees dat men hem zou zien. Ik zit als een muis in de val en ik ben benieuwd hoe ik hier uit moet komen. Maar wacht eens...

Hij ging weer naar het voorste raampje, opende het zonder moeite en keek naar buiten. Op verre afstand, minstens tien minuten gaans, stond nog altijd de Packard, waarin Henderson en Charles Brand de wacht hielden. Hij wist dat de jonge man een sterk vergrotende prismakijker bij zich had en zeker het huis voortdurend in het oog zou houden. Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak, stak zijn arm uit het raam en begon in de richting van de wachtende auto te wuiven, die hij zelf als een kleine stip kon waarnemen.

Maar hij kon dit niet lang volhouden, want reeds een paar seconden later had de wachtende bandiet de zakdoek gezien en een paar schoten waren voldoende om Raffles te doen inzien dat hij er verstandiger aan deed, deze poging

maar op te geven. Hoe men de zaak ook beschouwt, bromde hij voor zich heen, het zal nu wel een kwestie van revolvers worden. Nu, ik zal in ieder geval mijn huid zo duur mogelijk verkopen. Hij haalde zijn revolver uit zijn zak en vatte post boven aan de trap, die naar de vliering liep. Hij boog zich half over de leuning en luisterde aandachtig. Hij hoorde voetstappen in de gang, een schorre stem die iets riep, een knetterende vloek en toen de stem van een man, die schreeuwde:

— Hij is op de vliering. Ik heb hem met zijn zakdoek zien wuiven.

Eenklaps klonken er drie, vier driftige stemmen door elkaar en plots vertoonden zich drie bandieten aan de voet van de trap.

— Wie een stap naderbij komt, krijgt een kogel door het hoofd, klonk de heldere stem van Raffles.

Maar eensklaps hoorde Raffles achter zich het kraken van een plank in de vloer. Hij wendde zich bliksemsnel om; de door hem gebonden bandiet stond vlak achter hem.

En voor Raffles zijn revolver op hem

had kunnen richten, deed de kerel een sprong vooruit en liet zich met zijn volle gewicht tegen Raffles aanvallen, nu hij zijn gebonden handen niet kon gebruiken. Raffles, die boven aan de trap stond, verloor zijn evenwicht en stortte ruggelings de trap af. En misschien zou bij die gelegenheid zijn avontuurlijk leven een einde hebben genomen, als hij niet terecht was gekomen op een van de bandieten, die met en rauwe gil ter aarde zank. Het volgende ogenblik werd Raffles door vijf kerels tegelijk besprongen en daar hij zijn revolver in de val verloren had, was het pleit spoedig beslechts. De bandieten, hijgend van de worsteling, stootten de man aan, die de val van Raffles had gebroken en die nog altijd bewegingloos op de vloer lag.

— Ik geloof niet dat jullie moeite behoeft te doen om hem tot opstaan te bewegen, zei Raffles schouderophalend. De vent is dood. Hij heeft zijn nek gebroken. Met recht kan men dus zeggen, dat zich hier een geluk bij een ongeluk heeft voorgedaan. Het verheugt mij dat hij daar juist op het goede punt stond om mij op te vangen.

Hoofdstuk VII

ALS HET WATER AAN DE LIPPEN KOMT...

De Packard, met Brand en Henderson stond nog altijd op dezelfde plaats. De wagen stond goed verdekt, maar dit had moeten geschieden ten koste van de omstandigheid, dat de afstand tussen de auto en de hoeve bijna twee kilometer bedroeg. Het huis was juist even te zien door het geboomte heen.

Henderson en Brand hadden de gewaande Yerkes voorbij zien rijden, maar

met opzet volstrekt geen acht op hem geslagen, zoals Raffles had bevolen. Van de Ford op het kruispunt konden zij echter van hun standplaats uit volstrekt niets zien.

Toen de kleine auto van Raffles bijna uit het gezicht was, stond Henderson uit zijn gebukte houding op en zei hoofdschuddend:

— Als dat maar goed afloopt, mijn-

heer Brand. Ik had er een lief ding voor gegeven, als men maar liever een dozijntje potige politieagenten in dat huis had ingekwartierd.

— Dat zou volstrekt geen doel hebben gehad, beste James, zei Charles Brand. Mylord heeft terecht opgemerkt, dat de bandieten dit lang van te voren zouden weten en dan natuurlijk zouden wegblijven, met het vaste voornemen, om Yerkes niet met rust te laten en hem te waarschuwen, dat hij het niet nog eens zou moeten wagen, de politie bij de zaak te betrekken.

— Al goed en wel, mijnheer Brand, maar ik zou maar dat het al was afgelopen. Zouden daarginds van die bandieten in huis zijn?

— Daar rekent Mylord op.

— En mag ik vragen hoe hij denkt die te overmeesteren?

— Op een heel eenvoudige manier, James. Hij moet de portefeuille met het geld op een tafel in een zijvertrek neerleggen. Welnu, die schijnbaar met bankpapier en goud opgepropte portefeuille bevat inderdaad niets anders dan een uiterst bedwelmend gas, vervat in een dunne blaas, die scheurt, zodra de portefeuille geopend wordt. Het gas werkt buitengewoon snel en allen, die zich in dat vertrek bevinden, zullen binnen enkele ogenblikken bewusteloos zijn. Zodra dat gebeurd is, komt mylord terug, wij gaan snel de politie telefoneren en de vogels zullen allen worden ingerekend.

— Hoelang kan dat duren?

— Wel, ik verwacht dat mylord binnen een kwartier al weer hier kan zijn.

Het kwartier verliep, vrij stilzwijgend, maar Raffles keerde niet terug. Charles Brand was naast de auto gaan staan en keek nu door zijn kijker ingespannen naar 't vervallen huis. Eensklaps slaakte hij een gedempte kreet en boog zich voorover, als om nog beter te kunnen zien.

— Wat is er, mijnheer Brand? vroeg Henderson ongerust.

— Iemand wuift met zijn zakdoek uit het zoldervenster.

— Kunt u niet zien wie het is?

— Neen, James, daarvoor is de af-

stand te groot.

— Maar dat kan niemand anders doen dan mylord, riep Henderson en zijn goedig rood gelaat werd bleek van woede en schrik. Laten wij er onmiddellijk heen gaan.

Daar ook Brand begreep, dat er daarginds een kink in de kabel moest zijn gekomen, nam hij dadelijk achter het stuurwiel plaats en op de hoogste versnelling snorde de wagen over de weg, om enkele minuten later te stoppen, op enkele meters van de Ford der bandieten, die geparkeerd stond voor het smalle grindpad.

Bij die auto stond een man op post, die voortdurend scherp de weg afkeek en wiens vingers rustten op de hefboom van een klein, draagbaar radiografisch ontvangstation, dat voor in de auto was opgesteld. Niet zodra had hij de Packard vlak naast zijn Ford zien stilstaan, of hij drukte de hefboom enige malen achter elkaar neer. Maar dadelijk slaakte hij een vloek: hij had aanstonds bemerkt dat het toestel niet meer werkte. En dat was ook niet te verwonderen, want nog voor de auto stopte, had Henderson, die het draadloze toestel in de auto onmiddellijk had gezien, er een van zijn zwaarste Engelse sleutels naar toe geslingerd, die de collector had verbrijzeld. Het toestel was nu niets meer waard, nu een van de meest onmisbare onderdelen vernield was.

De man van de Ford stampvoette woedend en bracht toen de vingers aan de mond om een schel gefluit te laten horen, dat wellicht op de hoeve gehoord zou zijn. Maar de man was een onderdeel van een seconde te laat. Want reeds was Henderson uit zijn wagen gesprongen en had de kerel vastgegrepen. De reus deed niets anders dan de vent een paar draaien om de oren geven, maar zij kwamen geducht aan en het was alsof de bandiet zich met een moker op het hoofd voelde slaan. Hij viel als een zoutzak neer, dadelijk kwam Brand toeschieten, die de armen van de kerel stijf tegen diens lichaam bond met behulp van een stuk van het touw, dat hij in de Ford zag liggen. Er werd hem een prop in de mond geduwd, Hender-

son tilde de man als een kind op en schoof hem onder de achterbank, zoals een bakker een brood in de oven schuift, zodat er niets meer van hem te zien viel. Dit alles had ternauwernood een minuut geduurd en zo eenzaam was de omgeving, dat niemand het gebeurde had kunnen gadeslaan.

Brand stond een ogenblik in beraad en zei toen:

— Wij moeten trachten, James, de zaak alleen op te knappen. Want het zou veel te lang duren voor er hier politie ter plaatse was, op zijn best een half uur en mylord verkeert in het grootste gevaar.

— Laten wij dan om Godswil voortmaken, mijnheer Brand, riep Henderson, wiens stem trilde.

Zonder verder een ogenblik te verliezen, snelden de beide mannen zo vlug zij konden langs het grindpad naar het huis. Reeds op enige afstand zag Brand dat er luiken door de ramen waren en dat men de weg alleen kon overzien van het dakraam uit. Hij keek naar boven, maar zag niemand. Waarschijnlijk hadden de bandieten nog geen tijd gehad hun wachtposten uit te zetten.

De twee mannen begrepen dat zij van die gelukkige omstandigheid gebruik moesten maken en liepen zo hard als zij nog nooit gelopen hadden, totdat zij hijgend stilstonden vlak voor de huisdeur, waar zij onmogelijk konden worden gezien door iemand, die mogelijk voor het dakraam stond. Reeds stak Henderson zijn hand naar de deurknop uit, toen Brand hem dit met een snel gebaar belette en hijgend fluisterde:

— Maak vooral geen geluid. Het dient tot niets om te trachten die deur te openen, die is natuurlijk stevig op slot. Er zijn ook luiken voor alle ramen; ook daar zullen wij niet kunnen binnendringen. Wij moeten het aan de zijde van het dak proberen.

— Maar hoe dan, mijnheer Brand? vroeg Henderson wanhopig. Er is hier nergens een ladder te zien.

— Wij hebben geen ladder, maar ik heb een touw met een ijzeren haak bij mij. Ga direct mee naar de achterkant van het huis, die is misschien minder

goed bewaakt. Houd je windpistool gereed en maak er dadelijk gebruik van als het nodig is, wij moeten zo weinig mogelijk gerucht maken.

De twee mannen renden om het huis heen, ook daar bevond zich niemand. De bandieten hadden zich blijkbaar allen reeds in het huis verzameld. Misschien was nog niet alles verloren, als Raffles slechts kans had gezien tijd te winnen of zich ergens te verschansen.

Snel wikkelde Brand het touw van zijn middel los, waar het onder zijn jas verborgen was geweest en gaf het aan Henderson met de woorden:

— Dat is jouw werk, James. Dat kun je beter dan ik. Vlug, om Godswil, vlug.

Henderson verwijderde zich een paar meters van de muur met het opgerolde touw in de rechterhand. Hij berekende nauwkeurig de afstand, greep het uiteinde van het touw in de linkerhand, slingerde dat een paar malen over zijn hoofd en wierp het toen als een lasso omhoog. Met een korte, doffe slag viel de haak juist over de rand van het dakvenster. Henderson trok het touw strak en ging er aan hangen; het hield zijn gewicht.

— Knap gedaan, James, zei Charles verheugd. Ik zal het eerst naar boven klimmen en kijken of de haak goed vastzit.

Hij greep het touw en klauterde vlug als een kat in enkele seconden naar boven. Hij klom naar binnen, overtuigde zich dat de haak onwrikbaar vastzat achter de sponning van het raam en wenkte Henderson om naar boven te klimmen. Maar terwijl de reus zich, niet zonder moeite, naar boven werkte langs het tamelijk dunne touw, ving het geofende oor van Brand een gerucht op beneden in het huis en dat naderde.

Blijkbaar ging een uitkijkpost de wacht betrekken op de vliering... Op de punten zijner voeten lopend, stak Brand vlug de vliering over en drukte zich naast de trap zo dicht mogelijk tegen de houten wand. Hij had onder het lopen zijn windpistool getrokken en overtuigde zich dat het geladen was. Hij wist dat het niet verder dan een tiental meters droeg, maar dat zou ruims-

schoots voldoende zijn.

De treden van de trap kraakten, er verscheen een hoofd, toen een romp... En op het ogenblik dat de man de vliering zou betreden, ging met een geluid als een zucht, het windpistool af. De man draaide om zijn eigen as en gleeed met een zwakke kreet op de houten vloer, door een kogel in de zijde getroffen. Een ogenblik later verscheen het hoofd van Henderson rood van spanning, over de rand van het dakraam. Brand snelde hem ter hulp en hielp hem naar binnen klimmen. Zodra Henderson wat vaste grond onder zijn voeten had, liet hij een zacht lachje horen, rekte de armen eens uit en kreeg toen de gewonde bandiet in het oog.

— Wat is dat, mijnheer Brand? fluisterde hij op verschrikte toon. Hebt u die kerel daar al gezien?

— Maak je niet ongerust, James, hij kan ons geen schade meer doen. En kom nu gauw mee naar beneden. Loop zo zacht als je maar kunt, wij moeten de kerels zien te verrassen.

Onhoorbaar voortsluipend daalden de twee mannen de trap af; het was moeilijk genoeg de treden niet te doen kraaken. Zij stapten door de opening in de houten wand, door Raffles gemaakt en stonden in de gang. In de halve schemering bleven zij een ogenblik luisterend staan en toen stak Charles Brand voorzichtig de gang over, ging op de deur toe van de rechtse zijkamer, bukte zich en luisterde enige tijd aandachtig aan het sleutelgat. Hij bracht er zijn oog voor, bleef even kijken, richtte zich snel op, kwam naar Henderson toe, trok diens hoofd wat omlaag en fluisterde hem in het oor:

— Zij zijn daar. Er zijn vijf mannen en zij houden een soort kriegsraad, geloof ik. Zij ondervragen mylord.

— Is hij geboeid? vroeg Henderson zacht terug.

— Neen, maar die kerels zijn allen gewapend.

— Zal ik de deur openlopen, mijnheer Brand?

— Dat is onmogelijk. Daartoe is zij veel te dik. Ik heb in de zoldering een luik gezien dat zal ons beter van dienst

zijn. Ga gauw weer mede naar de vliering.

De twee mannen gingen langs dezelfde weg terug, bereikten de vliering voor de tweede maal en hadden vrij spoedig het luik in de vloer gevonden, dat met zware grendels gesloten bleek te zijn. Charles Brand had in iedere hand een revolver genomen en zei op zachte toon:

— Let nu goed op, James. Trek de twee grendels, als je kunt tegelijk, terug en gooi het luik open. Neem dan zelf je revolver en aarzel niet om te schieten zodra het nodig is, want wij hebben met moorddadig gespuis te doen. Het gaat om ons eigen leven, denk daarom.

— In orde, mijnheer Brand, antwoordde de reus.

Hij was schrijlings over het luik gaan staan, in gebogen houding, een voet aan iedere kant van het gat, met de rug naar het zware scharnier gewend. Nu vatte hij in iedere hand een der zware grendels. Eén enkele, krachtige ruk en het zware luik vloog open. En onmiddellijk klonk de bevelende, doordringende stem van Brand, die zich over de opening bukte en riep:

— Handen op!

De vijf bandieten daar beneden slaakten een kreet van woede en schrik. Twee hunner staken onmiddellijk de handen op. Een van de drie anderen rukte zijn revolver uit zijn zak en wilde op Raffles die vlak bij hem stond, vuren, maar de kogel van Brand was vlugger en legde de bandiet voor altijd het stilzwijgen op.

— Hier, vang, riep Brand Raffles toe, die in een hoek stond en zich nog niet bewogen had.

Hij wierp hem een van zijn grote revolvers toe, welke Raffles behendig opving. Vervolgens trad hij, met de vinger op de trekker, op de vier bandieten toe, nam hun de revolvers af en wierp die in een hoek van het vertrek. Met van haat vertrokken gezichten moesten de schurken zich dit laten welgevalen, nu zij van twee kanten werden aangevalen. Zodra zij, ontwapend, in een hoek bijeen gedreven waren, lieten Brand en Henderson zich door het luik op de vloer vallen en een oogwenk daarna waren

allen stevig geboeid en zover mogelijk van elkaar opgesloten.

Toen greep Raffles de handen van zijn trouwe metgezellen en zei eenvoudig, met trillende stem:

— Ik dank jullie, vrienden, ik wist wel dat ik niet vruchteloos op jullie gerekend had. Het is een groot geluk dat ik de bandieten enige tijd aan de praat heb kunnen houden, door hen op de mouw te spelden, dat ik hun zeer waardevolle inlichtingen zou kunnen geven betreffende... John Raffles. Wat natuurlijk niet belet zou hebben dat zij mij tenslotte toch in de afschuwelijke put zouden hebben geworpen, die zich hier in dit huis bevindt. Maar laten wij thans daarover niet praten en liever direct de politie van een en ander op de hoogte brengen. Er is hier een draadloze zender in huis, het is in een ogenblik gedaan.

De drie mannen begaven zich naar de vliering en daar zond Raffles met

behulp van het toestel een radiogram aan de politie en deelde nauwkeurig alles mede wat er gebeurd was, zonder evenwel zijn identiteit te verraden.

Een kwartier later, toen Raffles en zijn vrienden reeds ver waren, was de politie ter plaatse en arresteerde de gehele bende. De gedode man bleek een langgezochte moordenaar te zijn en de gewonde had nog een tiental jaren gevangenisstraf te goed, zoals later bleek. Onder de overige bandieten bleek een student in de medicijnen te zijn.

Het was een zware nederlaag voor de bende van « Het Kwade Oog », die eerste ontmoeting met hun onbekende tegenstanders.

Maar instinctmatig gevoelde geheel New York, dat het bij dit eerste treffen niet zou blijven... Wat Raffles aangaat, hij ging zijn voorbereidselen maken om het tweede gedeelte van zijn programma ten uitvoer te brengen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Zwarte Hand

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

SINDS 3 JANUARI 1954

ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.